

Sanatı ve Sanat Projeleri ile 'Türkiye'nin İlham Veren Öğretmeni'

Öğretmen ve besteci Caner Menemencioğlu, çıkardığı albümdeki ilk klibini öğrencileriyle beraber çekti.

S⁰³

"Rahat Uyu Baba, Kızın Başardı!"

Babası şehit olduğunda büyük bir travma yaşayan Batın Bezik çocukluk hayalini gerçekleştirerek psikolog oldu.

S⁰⁷

gazete Kampüs

ERÜ Süleyman Çetinsaya İletişim Fakültesi Uygulama Gazetesi

Ağustos-Eylül 2020 | Yıl 12 | Sayı 107 | iletisim.erciyes.edu.tr

Köyde Sosyal Mesafeli
"Survivor Opiza"

S⁰⁸

Artvinde Covid-19 tedbirleri doğrultusunda köylerinden çıkamayan Bağcılar Köyü sakinleri, köyün meydanına, televizyonda yayınlanan Survivor yarışmasından esinlenerek kendi parkurlarını kurdular. Yarışmaya 'Survivor Opiza' ismini verdiklerini belirten Sınıf Öğretmeni İsmail Yiğit, tüm köy halkının sosyal mesafe kuralına uyarak parkurda yarıştıklarını aktarıyor.

Dijital Salgın: İnfodemi

Covid-19 salgınına öğrenmeye, anlamaya ve bu salgın hastalıktan korunmaya çalışıyoruz. Peki en az pandemi kadar etkili olan dijital salgın: infodemi hakkında ne biliyoruz? İnfodemi nedir, nasıl korunmalıyız? Psikolog Orkun Özocak anlattı.

Covid-19 ile mücadele ederken yeni bir salgına daha yakalandık. Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ) yeni salgın türünün artık "infodemi" olduğunu açıkladı. Psikolog Orkun Özocak, infodeminin Covid-19'dan daha hızlı yayıldığını söylüyor. Psikolog Özocak, 'Asılsız bilgi ve haber salgını, insanlarda korku ve paniğe yol açar ve işte tam da bu haldir infodemi.' ifadesini kullandı.

İnfodemi nedir?

İnfodemi, yalan haberlere toplumun inanmasıdır. Asılsız bilgi ve haber salgını, insanlarda korku ve paniğe yol açar ve işte tam da bu haldir infodemi.

Bilgi kirliliği insanları ayrıştırdı ve yalan, yanlış haberlerden tüm Dünya olarak etkilendik. Neye inandığımızın ruh ve beden sağlığı üzerinde etkisi var ve duyduğumuz doğru/yanlış fikirlerden tüm duygu durumumuzla etkileniyoruz. Salgın döneminde virüs tehdidini yönetmeyi zorlaştırdı bu durum. Yalan haberlerin virüsten hızlı yayıldığını hepimiz biliyoruz.

İnfodemideki amaç nedir?

Neden bu oluyor? Bu yalan yanlış inanılan bilgileri çoğaltmada insanın amacı ne olabilir? Tabi bu genelleştirilemez. Yine de genel hadise özellikle bu salgın

döneminde şu olabilir; insan gerçek bir tehlike ile karşılaşınca çıplaklaşıyor, hassaslaşıyor. Hiç ölmeyecekmiş gibi yaşayan insan var olmak istiyor. Korkuyor Kaygılanıyor... Korku ve kaygı bizi hayatta tutan şey. Sağlıklı şifayken ve bizi mücadeleye hazırlarken, aşırısı zehir oluyor. Bizi telaşlılığa götürüyor. Aşırısında donup kalıyorsun ve tehlike anında ne yapacağını bilemediğin halde işte çaresizlik hissediyorsun ki tehdit işte o zaman seni vurabiliyor. Açık hedefsin. Duygusal beyindekiliyor, düşünemiyorsun, bilinçli davranamıyorsun. İnfodemi tam da bu anda etkili oluyor.

10

Geçmişten Günümüze Bir Fikir Mecmuası: Sebilürreşad

Sırat-ı Müstakim adıyla çıkarılmaya başlanan ve Millî Mücadele yıllarında öncü yol oynayan Sebilürreşad mecmuası, kapatıldıktan 50 yıl sonra 2016 yılında yayın hayatına yeniden başladı.

S⁶

Rekortmen Koşucu: Mizgin Ay

Beypazarı'nda yapılan okullar arası atletizm yetenek taramasında son 10 yılın en iyi derecesini yaparak birinci olan Mizgin Ay, ardından Balkan Gençler Atletizm Şampiyonası'nda da 4 altın madalya alan ilk sporcu unvanına sahip oldu.

S¹⁴

Atık Küllerden

KALDIRIM TAŞI

Yaptılar

Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi Mühendislik Fakültesi öğrencileri, Prof. Dr. Neslihan Doğan Sağlamtimur önderliğinde, termik santral atıklarından üretilen geopolimer kompozit malzeme ile çimentosuz kaldırım taşı üretti.

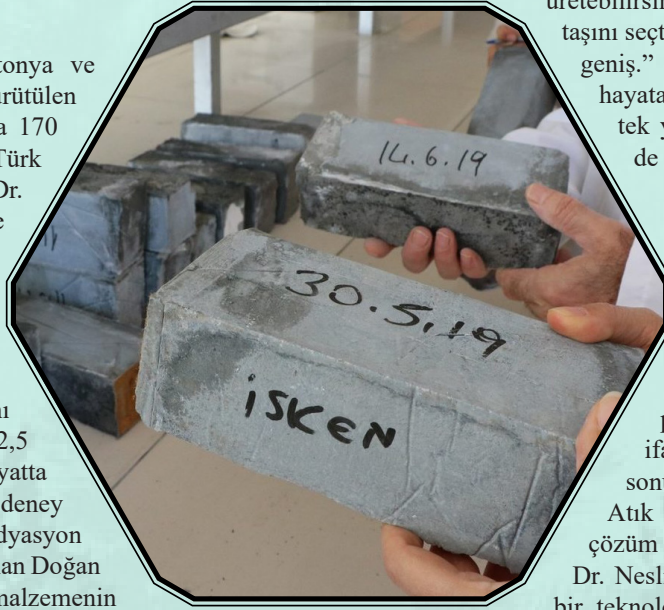
Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Neslihan Doğan Sağlamtimur, öğrencileriyle birlikte termik santral atıklarından üretilen geopolimer kompozit adında bir malzeme ile çimentosuz kaldırım taşı üretti. Üretilen taşın, küresel atığı hapsetmesi özelliği ile hava kirliliğini, çimento kullanımı önlemesi ile de küresel ısınmayı önlediğini söyleyen Sağlamtimur, söz konusu projenin Türkiye’de bir ilk olduğunu ifade ediyor. Projenin yürütücüsü Prof. Dr. Neslihan Doğan Sağlamtimur, küllerden ürettikleri yapı malzemesinin radyasyon sönümlemesinin (yalıtım etkisi) çok yüksek olmasının yanında, küresel ısınmayı önleyecek özelliğe de sahip olduğunu da söyledi. Çevre Mühendisliği Öğretim Üyesi Prof. Dr. Sağlamtimur, geopolimer kompozit malzeme üretiminde Türkiye’nin üretimde diğer ülkelere daha iyi sonuçlar elde ettiğini dile getiriyor.

“Diğer ülkelere göre en iyi sonuç bizde”

Diğer ülkelere kıyasla daha iyi sonuçlar elde ettiklerini söyleyen Sağlamtimur, bu projeyi yapan birkaç ülkenin olduğunu ve Türkiye’nin üretimde diğer ülkelere daha iyi sonuçlar elde ettiğinin vurguluyor. Ayrıca aslında kaldırım taşı yaptıklarını ancak bu taşın, bir duvar ya da taşıyıcı malzeme örebilecek durumda olduğuna da dikkat çeken Prof. Dr. Neslihan Doğan Sağlamtimur, yapı malzemelerinde radyasyon sönümlemesinin çok kritik bir şey olduğunu söyledi. Sağlamtimur, günlük hayatta kullanılan birçok cihaz, fön makinesi ya da mikro dalga fırın, bilgisayar ve cep telefonlarının bile radyasyon yaydığını ve bu anlamda bina malzemelerinin böyle bir ürüne geçmesinde çok önemli bir değer taşıdığını vurguladı. Kaldırım taşının işin bir boyutu olduğunu dile getiren Prof. Dr. Neslihan Doğan Sağlamtimur, “Bunlardan birçok malzeme üretebilirsiniz. Biz Türkiye olarak aktif kullanılması için kaldırım taşını seçtik. Ancak ürettiğimiz malzemenin kullanım yelpazesi çok geniş.” şeklinde konuştu. Bununla birlikte projeyi geliştirme ve hayata geçirme aşamalarında öğrencilerinden oluşan ekibiyle tek tek yakından ilgilendiğini aktaran Sağlamtimur, öğrencilerin de gereken her türlü desteği verdiğini belirtti.

Küresel çapta sayılı projelerden biri

Türkiye, Peru, Polonya, Romanya, Uruguay, Letonya ve Arjantin’in içinde yer aldığı 7 ülkenin işbirliği ile yürütülen proje, Avrupa Birliği 7. Çerçeve programı kapsamında 170 uluslararası proje başvurusu arasında kabul edilen Türk ortaklı 2 projeden biri olma özelliğini taşıyor. Prof. Dr. Neslihan Doğan Sağlamtimur aynı zamanda çevre dostu, küresel ısınma ve hava kirliliğini önleyici temiz üretim geopolimer kompozit malzemeden üretilen kaldırım taşının Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi kampüs alanında 2 aydır test edildiği belirtti. Türkiye geopolimerteknolojisini uygularken işe atık ile başladıklarını ve atık kül kullandıklarını ifade eden Sağlamtimur, “Termik santrali külüyle 2,5 yıldır bu üretimleri yapıyoruz. Malzemeler gerçek hayatta kullanılabilir seviyeye geldi. Önceki aşamalarda deney şeklinelelerdi.” şeklinde konuştu. Bunun yanı sıra, radyasyon sönümlemesinin de önemini altını çizen Prof. Dr. Neslihan Doğan Sağlamtimur, fizik bölümüyle birlikte ürettikleri malzemenin radyasyon sönümlemesini de belirlemeyi düşündükleri için bir cihaz tasarladıklarını kaydetti. Sağlamtimur, çalışmaları sonucunda ise bu malzemelerin normal çimentolu betonlara ve çimentolu yapı malzemelere göre daha yüksek radyasyon sönümlemesinin ortaya çıktığını kaydetti.

Doğa dostu bir fikir!

Prof. Dr. Neslihan Doğan Sağlamtimur, beton sınıfı olarak bakılacak olursa C30 denilen Avrupa ülkelerinde uygulanan yasal sınırın çok yüksek olmasının, projenin avantajlarından biri olduğunu açıkladı. Ürettikleri taşın piyasada kullanılanlardan çok daha iyi durumda olduğunu ifade eden Prof. Dr. Sağlamtimur, diğer ülkelerin yüksek sonuç elde eden ülke olarak tanımladıklarını belirtiyor. Atık kül sorunu olan bütün ülkelere katkı sağlayabilecek bir çözüm olabileceği konusunda umut verdiğini söyleyen Prof. Dr. Neslihan Doğan Sağlamtimur, bunun sadece atık küle dayalı bir teknoloji olmadığını belirterek diğer atıklarla da geopolimer malzeme üretilbildiğini kaydetti. Proje sahibi olan Sağlamtimur; “Cam, pet şişe gibi sigara külüne kadar enteresan atıklardan bunu üretebilmeniz mümkün. Burada temel felsefe atığının bu dönüşüme uygun içeriğe sahip olmasıdır.” diyerek konuşmasını sonlandırdı.

● Haber: Yunus Emre Yankın
● Tasarım: Mehmet UĞUR

İletişim Fakültesi Adına İmtiyaz Sahibi: İletişim Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Hakan Aydın | **Genel Yayın Yönetmeni:** Doç. Dr. Ebru Davulcu | **Yazı İşleri Müdürü:** Öğr. Gör. Dr. Deniz Elif Yavalar
Yayın Danışmanı: Dr. Öğr. Üyesi Fikret Yazıcı | **Görsel Yönetmen:** Arş. Gör. Burak Ünlü
Editör: Gülsüm Alpkıray | **Tasarım Ekibi Sorumlusu:** Makbule Aslantaş | **Sayfa Tasarımı:** Makbule Aslantaş - Bilal Orhan - Rabia Alay - Kerim Şimşek - Mehmet Uğur - Nurgül Ekti
Haber Merkezi: Erciyes Üniversitesi İletişim Fakültesi Haber Ajansı | **Adres:** Erciyes Üniversitesi İletişim Fakültesi Talas / Kayseri | **Telefon:** 0352 4375261 | **Faks:** 0352 4375261

Gazete
Kampüs

Türkiye'nin İlham Veren Öğretmeni

Öğretmen ve besteci Caner Menemencioğlu, çıkardığı albümdeki ilk klibini öğrencileriyle beraber çekti. Albümünün geliriyle köy okuluna müzik atölyesi açan Menemencioğlu 'Türkiye'nin İlham Veren Öğretmeni' ödülünü aldı.

● Haber: Azra KOÇAK
● Tasarım: Mehmet UĞUR

Ankara Sincan Şair Abdürrahim Karakoç Ortaokulunda Müdür Yardımcısı olarak görev yapan Caner Menemencioğlu, aslında on altı yıllık Teknoloji ve Tasarım öğretmeni. Bestelerini kendi yaptığı albümün geliri ile Samsun Salıpazarı İlçesinde bulunan köy okuluna bir müzik atölyesi kuran Menemencioğlu, bu projesi ile geçtiğimiz yıl 'Küresel Öğretmen Ödül Komitesi' tarafından 'Türkiye'nin İlham Veren Öğretmeni' seçiliyor. Sosyal Sorumluluk Projeleri kapsamında ise davet edildiği okullarda müzik, kısa film yönetmenliği ve belgesel konuları hakkında bilgiler verdiğini ifade eden Caner Menemencioğlu tiyatro çalışmalarına katıldığını da belirtiyor. 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nda çıkardığı "3 Hece" adlı albümünün geliri ile Samsun'un Salıpazarı İlçesinde bulunan Gökçeli Ortaokuluna marakas, gitar, piyano, saz, mızık, zil, darbuka ve tef gibi enstrümanlar aldığını kaydeden Menemencioğlu, bir müzik atölyesi kurduğunu ifade ediyor. Çocuklara bu anlamda fayda sağladığını düşünen Menemencioğlu, "Bu atölye ilk adımdı. Umarım birileri de adım atar ve başka müzik atölyeleri de kurulur. Çocuklar daha çok sanat ile ilgilenme fırsatı bulurlar. Bu yaşlarda çocuklar geleceklere yön veriyorlar. Bir tanesinin bile hayatına yön vermek ve bir şeyin benim sayemde değişmesi fikri bile gurur veriyor." diye konuşuyor. Öğretmenlik mesleğinin yanında müzikten kopmadığını, sinema, tiyatro, kısa film yönetmenliği ve belgesel ile ilgilendiğini söyleyen Öğretmen Caner Menemencioğlu: "Sadece öğretmenlik yapmıyorum. Çünkü öğrencinin okulu sevmesi için bana göre ilk basamak eğitim, sonra öğretimdir. Çocuklara, okulu sevmeleri için sınıfta müzik eğitimleri vermeye başladım. Sonra davet aldığım okullarda eğitimlere devam ettim. Öğrencilerin de içinde bulunduğu kısa film ve belgeseller yapmaya çalıştım. Bunların hepsi çocukların hayatını olumlu yönde değiştirmek için. Köy okullarını gezerek çocuklarla şarkılar söyleyecek, eğitimin değerini onlara anlatacağım." ifadelerini kullanıyor ve konuşmasına şöyle devam ediyor: "Yapmaya çalıştığımız şey farkındalık yaratmak. Belki de 'bu enstrümanları kullanarak geleceğin sanatçıları olacaklar' düşüncesi ile başladığım bu proje beni çok heyecanlandırmıştı."

"Eğitimciler olarak çocukların iç dünyasına ulaşmamız gerekiyor"

Müziğe ve sanata olan tutkusunu öğrencilerinin hayatlarına dokunmak için kullandığına değinen Menemencioğlu, ilk klibini de bu sebeple Ulusal

Egemenlik ve Çocuk Bayramı yayınladığını dile getiriyor. Öğrencilerinin talebi üzerine klibi onlarla çektiğinin altını çizen Öğretmen Caner Menemencioğlu, klip çekiminin Ankara Sincan'da bulunan Harikalar Diyarı Parkı'nda gerçekleştiğini belirtiyor. Dans ettikleri ve doğaçlama çektikleri klipte çok eğlendiklerini sözlerine ekleyen Menemencioğlu, "Klip çekilirken dans ettiğimiz çocukların arasında içe kapanık, utangaç, gözlerinize bakamayan çocuklar vardı. Bu çocuklar bir ay içinde o kadar farklı özelliklerini gösterdiler ki bende inanmadım. İç dünyalarını dışa vurabildiler, utangaçlıklarını yendiler. Ev, okul, ders çalışma, sınava hazırlanma rutinlerinden çıkabildiler. Müziğin böyle bir gücü var işte. Eğitimciler olarak çocukların iç dünyasına ulaşmamız gerekiyor. Elimden geldiğince buna çalışıyorum. Umarım onlara daha fazla ulaşabilirim." ifadelerini kullanıyor.

Kurduğu müzik atölyesi ile ödüle layık görüldü

Hindistan merkezli, eğitim kurumlarına danışmanlık yapan AKS Education Awards 'Küresel Öğretmen Ödül Komitesi' tarafından Dubai'de 'Türkiye'nin İlham Veren Öğretmeni' ödülünü alan Caner Menemencioğlu, öğretmen-öğrenci katılımlı eğitime yönelik sanatsal faaliyetleri sayesinde bu ödüle layık görüldüğünü söylüyor. Sürpriz bir başarı elde ettiğini belirten Öğretmen Menemencioğlu: "Öğrencilerim ve öğretmen arkadaşlarım ile yürüttüğümüz sosyal sorumluluk çalışmaları ile başvuruda bulunmuştum. Ödülün gelişi de sürpriz oldu ve Türkiye'de ilham veren öğretmen seçildim. Küresel alanda ise Samsun Salıpazarı'ndan anaokulu öğretmenimiz Nurten Hocamız seçildi. İki alanda da ülkemizi temsil ettik ve ödül getirdik. Onur duyuyoruz." şeklinde konuşuyor. Ödül aldığı dönemdeki duygularını anlatan Caner Menemencioğlu, ilk kez uluslararası bir ödül almanın sevincini yaşadığını dile getirdi. Türk öğretmenlerinin istediği zaman her şeyi gerçekleştirebileceğini gösterdiğine değinen Menemencioğlu, "İyi ki öğretmenim dedim ve doğru yolda olduğumu hissettim. Ödülü aldığım zaman ki yaşadığım duygu büyük bir gururdur, hatırlayınca bile heyecanlandığım bir anıdır hala. İyi ki başvurmuşum, iyi ki okulum da beni desteklemiş." ifadelerini kullanıyor. Okuluna getirdiği ödül sayesinde öğrencilerinin de büyük mutluluk yaşadığını vurgulayan Caner Menemencioğlu, şunları da

söyledi: "Bu projeler çocukların derse olan ilgisini artırıyor. Okulu sevmeye başlıyorlar. Benim işim ve tüm kaynağım sanat. Geleceğin gençleri olan çocuklara sanat ile dokunmak istiyorum. Sanat ile okulu sevdirmek istiyorum ve bunun için çalışıyorum. Bu yola benimle beraber baş koyan öğrencilerimin de bir yerlere geldiğini görüyorum. Konservatuarı bitiren öğrencilerin bana attıkları mesajlar, '10 yıl öncesini hala unutmadım.' diyen öğrencilerim var. Bu tarifsiz bir his. Sanata yönelen öğrencilerimin sayısı daha da arttı. Onların bu geri dönüşü sayesinde bir şeyleri doğru yaptığımı düşünüyorum."

"İnanırsanız güzel olacak, sakın vazgeçmeyin"

Öğretmen Caner Menemencioğlu, köy okullarındaki öğrencilerin olanaklarının kısıtlılığı ve yaşlarına göre dezavantajlı olmaları nedeni ile onlara destek vermenin önemli olduğunu kaydediyor. Köy çocuklarının enstrümanlarla tanışmasını istediğini aktaran Menemencioğlu, böylelikle çocuklarının ileride başarılı bir müzisyen olabileceğini söylüyor. Kırsalın desteklenmesi gerektiğine dikkat çeken Caner Menemencioğlu, "Öğrenciler ileride bir öğretmen vardı, okula gitar getirmişti, onunla müziğe başladım dese bana yeter. Tek amacım bu. Sanırım eğitimci olmak sorumluluk bilinci yaratıyor bende." şeklinde konuşuyor. İsteğinin sanata daha fazla destek verilmesi olduğundan bahseden Öğretmen Menemencioğlu, konuşmasını şu sözlerle sonlandırıyor: "Benimde o okul sıralarında oturup, boş derslerde şarkı sözleri yazdığım zamanlar vardı. Çok güzeldi çocuk olmak, hayal kurmak. Şimdi o sıralarda oturan çocukların hep yanındayım ve onlara inanırsanız güzel olacak, sakın vazgeçmeyin diyorum."

SOKAK YAŞAMININ SESİ: ŞEVKET ŞAHİNTAŞ

Geceleri taksicilik yapan Şevket Şahintaş, sokakta büyük bir yaşam mücadelesi veren insan manzaralarına kayıtsız kalamadığını söylüyor. Fotoğrafı bir araç olarak kullanan Şahintaş, “Amacım sokakların sesini duyurmak ” diyor.

● Haber: Ahmet DOĞAN
● Tasarım: Nurgül EKTİ

İstanbul doğumlu olan Şevket Şahintaş, 1986 yılından itibaren taksicilik mesleğine gönül veriyor. Sıradan bir taksici olmadığının altını çizen Şahintaş, sokaklarda yaşam mücadelesi veren insanların fotoğraflarını çekerek onların sesi olduğunu vurguluyor. Taksiye çıktığı geceler sokakta yaşam mücadelesi içinde olan insanları gördüğünü dile getiren Şevket Şahintaş, aldığı basit bir fotoğraf makinesi ile bu durumu fotoğrafladığını aktarıyor. Sokakta zor durumda olan insanların seslerini duyurmaya çalışan Şahintaş, “Yaklaşık üç yıldır fotoğraflarını çekmekteyim. Kalıcı bir çözüm bulununcaya kadar fotoğraf çekip seslerini duyurmaya devam edeceğim.” diye konuşuyor.

‘İçinde yaşam var!’

Sokaktaki insanı en iyi anlatan fotoğrafın kendisi için en iyi fotoğraf olduğunu söyleyen taksici Şevket Şahintaş, reklam tabelalarını çok kullandığını ifade ediyor. Fotoğraflamaya başladığı zamanlar insanların tabelalara dikkat ettiğini belirten Şahintaş, reklam tabelaları ile sokaktaki yaşayan insanları bütünleştirmeye dikkat ettiğini kaydediyor. Şevket Şahintaş, bu durumu şu sözlerle anlatıyor: “Bir otobüs durağında 3 tane çocuk yerde yatıyordu, arkada da ‘Evimi çok seviyorum!’ yazan bir pano vardı ve sanki o 3 çocuk konuşuyor gibiydi. Yattıkları yer de beton gibiydi, o çok etkilendiğim fotoğraflardan biri oldu.” Şahintaş, etkilendiği diğer bir fotoğrafın konusu için “ Yaşlı bir kadının ‘İçinde yaşam var!’ yazan bir reklam tabelasının önünde uyumaya çalışmasıydı. Böyle fotoğraflar konuyu anlattığı için beni etkiliyor.” ifadelerini kullanıyor. İlk başlarda fotoğraf çekimlerinin çok etkisinde kaldığını belirten Şevket Şahintaş, bir dönem depresyona girdiğini anlatıyor. Yıllar geçtikçe fotoğraflarla biraz daha

yaşamaya alıştığından bahseden taksici Şahintaş, şu an için pek fazla bir etkisinin olmadığını dile getiriyor.

Fotoğrafları dünya basınında büyük ilgi gördü

Çektiği fotoğrafın dünya basınında yankı bulduğunu belirten Şevket Şahintaş, bunun Fotokritik sitesi sayesinde olduğunu söylüyor. Şahintaş, “2004’te sadece Fotokritik diye bir site vardı. O zaman Facebook, Instagram yoktu. Türkiye’de bütün fotoğrafçıların -fotoğraflarını paylaştığı bir siteydi Fotokritik. Ben de orada paylaşmaya başlamıştım. Bayağı da bir üyesi vardı galiba 600 bin civarı bir üyesi vardı. Benim çektiğim fotoğrafların pek örneği olmadığı için kısa zamanda o sitede tanınmaya, ilgi görmeye başladım.” diye konuşuyor. Daha önce sokakta yaşayan insanların hiç işlenmediği için ilgi gördüğünü kaydeden Şevket Şahintaş, Fotokritik’te ki üyelerin, daha sonra gazetelerin, fotoğraf kulüplerinin ve dünya basınının ilgisini çektiğini vurguluyor. ‘Sokağın Çocukları’ adlı belgeseli hazırladıklarını açıklayan Şahintaş, “Belgeselimiz bittikten sonra başka projeler olacak ama biraz zor ve külfetli de bir iş. İşi kendi cebimizden yapıyoruz her şeyini biz yapıyoruz. Çekimini, kurgusunu, müziğini biz yapıyoruz ve biraz zorlanarak yapıyoruz. O yüzden bu bittikten sonra belki başka projeler olabilir ama öncelikle ‘Sokağın Çocukları’ projesini bitirmeliyiz.” ifadelerini kullanıyor. Amacının fotoğraf çekmek değil sokakların sesini duyurmak olduğunu vurgulayan Şahintaş, sözlerine şunları da ekliyor: “Fotoğraf benim hayatımda olmazsa olmazım değil. Sadece bir araçtı, yerine getirdi, beni de tanıyan bir fotoğrafçı yaptım. Ama öyle daha iyi bir fotoğrafçı olayım derdim yok. Tabi öyle iyi bir fotoğrafçı

olmak, tartışılıyor olmak, beğeniliyor olmak tabi güzel bir şey, ancak önceliğim iyi bir fotoğrafçı olmak değil sokakların sesini duyurabilmek.”

“Sebastião Salgado’nun işlerini seviyorum”

Film çekimleri bittikten sonra sokak çocukları haricinde başka konuları da fotoğraflarında yer vereceğini vurgulayan Şahintaş, “Sadece sokak çocukları olmaz muhtemelen başka üzüldüğüm konulara daha fazla eğilebilirim. Sokak hayvanları ve vahşi doğadaki hayvanların yaşam alanlarının kısıtlanması daha ilgimi çekiyor. Onların çaresiz olduğunu düşünüyorum ve daha çok ona yönelirim. Şu an düşüncelerim bu yönde.” şeklinde konuşuyor. Fotoğrafçılığa başladığı dönemde hiçbir fotoğrafçıyı tanımadığı dile getiren Şahintaş, “Sebastião Salgado’nun işlerini seviyorum, çok emek verilmiş. Ancak ben fotoğrafçılığa başladığımda hiçbir fotoğrafçı tanıımıyordum Türkiye’den, Dünya’dan... Ama şimdi beni örnek alan çok genç fotoğrafçı var.” ifadelerini kullanıyor. Yurt içinde ve yurt dışında birçok söyleşiye katıldığını anlatan Şahintaş, “Birçok okulda ve fotoğraf kulüplerinde seminer yaptım. On gün önce Viyana’ya söyleşiye gittim. Söyleşilere çok gidiyorum. Ortak proje yapmak isteyenler oluyor, yurt içinden yurt dışından. Ama fotoğrafta çok ortak proje istemiyorum. Çünkü ben kendim yapıyorum. Belki filmlerde ortak projeler olabilir çünkü film farklı bir alan ve yetemeyebiliyorum. Fotoğraf ya da film çekimi eğitimi almadım ama başarabileceğime inanıyorum başlayınca bitebildiğini biliyorum.” sözleriyle konuşmasını sonlandırıyor.

“Şerefliyim, gururluyum ve acılıyım üçü bir arada kahve misali”

İstanbul’un Eyüp İlçesi’nde bulunan Tolga Kafe, 15 Temmuz Şehidi Tolga Ecebalın’ın anılarını yaşıyor. Tolga Ecebalın’ın babası Tarkan Ecebalın, oğlunu ve 15 Temmuz’u unutturmamak için bu kafeyi açtığını belirterek “oğlumun yaşadığı evi 15 Temmuz müzesi haline getirdim.” diyor.

● Haber: Rabia ALAY
● Tasarım: Rabia ALAY

Bir cumartesi sabahı güne heyecanla uyanıyorum. İstanbul’un hafif esintili hafif güneşli gününde hızla yola koyuluyorum yanıma kuzenim Melek’i alarak. Telaşlı kalabalıklar arasında ilerleyerek Esentepe-Beyazıt istikametine giden otobüse biniyorum ve Eyüp’e doğru yol alıyoruz. Gideceğim yerin maneviyatı ve incecik durağın adının manidarlığı arasında kaybolduğumu hissediyorum. Otobüsten indiğimde durağın isminin olduğu tabelaya takılıyor gözlerim, duraksıyorum. ‘Şehit Tolga Ecebalın’ ismi sanki bana ilerleyen dakikalarda yaşayacağım duyguların özeti gibi geliyor. Hüzünleniyorum. Tabelaya biraz daha yaklaşıyorum ve bakıyorum. Bir süre yaşadığım duygulardan çıkıp karşıya geçiyorum, Melek’te beni takip ediyor bu sırada. Ayvansaray Parkı’nın içinden geçerken taşlı bir yol karşılıyor beni. Yolu yürüdükçe içimdeki heyecan ile hüznün karışık olduğu duygular çoğalıyor. Gözüme Türk Bayrağı’nın dikili olduğu bir mekân geliyor. ‘Kafe Tolga’ yazıyor üzerinde, evet sonunda geldik. Kuzenim Melek kafenin kapısını arşınlarken ben derin bir nefes alma ihtiyacı hissediyorum. Kapının ardında duygusal ve bir o kadar da derin hikâyeler bekliyor beni ve bunun ağırlığını üzerimde hissediyorum. Kapıdan içeri girdiğimde ‘Hoş geldiniz’ sesiyle dikkatimi sesin geldiği tarafa veriyorum ve ‘Hoş bulduk’ diye karşılık veriyorum. Tarkan Ecebalın’ı gülümseyerek selamlıyorum. Tolga Kafe’nin işletmecisi ve aynı zamanda 15 Temmuz’da şehit olan Tolga Ecebalın’ın babası kendisi.

15 Temmuz gecesi

Hep beraber kafenin sakin köşesindeki bir masaya oturduğumuzda anlatmaya başladı, Tarkan Abi. “Tolga da burada yaşıyordu. Bu taraflarda oturuyorduk, hala burada oturuyoruz. Devletimiz şeref verdi bize, onun adını buradaki durağa bir sağlık ocağına ve bir imam hatim meslek lisesine verdi” şeklinde konuşuyor Tarkan Ecebalın. “15 Temmuz gecesi 15 arkadaş Allah için niyet ettik. Mahallede herkes bir şeyler yapıyordu. Kimisi bakkallara koşuyordu, kimisi de bize bakıyordu. Biz ‘Bismillah’ diyerek Saraçhane’ye gittik. ‘Fatih uyuma ülkene sahip çık!’ diye bağırarak semtte. Arkaya bir baktığımızda artık 15 kişi değildik, 500’e yakın bir insan topluluğu olmuştuk.” diye anlatıyor Tarkan Abi, 15 Temmuz 2016 gecesini. Tarkan Ecebalın’ın yüzünde bir burukluk olduğunu fark ediyorum, hüzünlenmişti. Oğlu Tolga ile bir süre sonra ayrıldığını ve Tolga’nın

Eyüp Sultan’a gittiğini aktaran Tarkan Abi, oğlu için şunları söylüyor: “Eyüp Sultan’a gitti, orayı koruyacağını söyledi. O gece orada çok olay yokmuş, Bir süre sonra oğlum aradı. ‘Neredesin?’ diye sordu. ‘Saraçhanedeyiz’ dedim. Gelme diyecektim ki telefonu kapattı. Her zaman yaptığını yaptı ve Tolgaca davrandı. Sonra bir daha titredi telefonum. Baktım oğlum aradı ve ‘Bu iş başka bir iş baba, Allah bize şehitliği nasip eder belki’ demişti. Bana çok söz hakkı tanımadı. Tolgaca davrandı.” Gözlerim dolmuştu, kafamı yanımda oturan Melek’e çevirdiğimde onunda benden çokta farksız olmadığını fark ettim. Ağlıyordu. Oturduğum yerde kafeyi sessizce incelemeye başladım, Tolga Ecebalın’ın anı köşesine ilişti gözlerim. Fotoğraflardan 15 Temmuz kitaplarına, Türk Bayrağı’ndan madalyaya, birçok detay barındırıyordu köşe. Kafamı tekrar Tarkan Ecebalın’a çevirdiğimde onunda benimle beraber anı köşesine baktığını görüyorum. Tarkan Abi, Saraçhane’de üç saat sonunda oğlu Tolga’nın Gazi Meclisi önünde şehit olduğunu söylüyor ve hüznle anlatmaya devam ediyor: “Tolga’yı şehit vermiştik. Şehit bir oğlum oldu, şükürler olsun Allah’a. Tolga’nın bize iki tane emaneti var. Biri 11 yaşındaki oğlu Tarkan, diğer 9 yaşındaki kızı Bade. Oğlum şehit olmadan önce eşiyle ayrılmışlardı. Çocuklar bizimle yaşıyor.” Diyor ve bir şehit babası olmasının ona neler hissettirdiğini şöyle aktarıyor “Bakkallarda üçü bir arada kahve satılır bilir misin? İşte bu durum bana öyle geliyor; şerefliyim, gururluyum ve bir o kadar da acılıyım, Üçü bir arada kahve misali.”

“Tolga artık bize ait değil”

Bir müddet duraksıyorum, duyduğum şeylerin büyüklüğüyle sarsılıyorum. Kelimelerin altında ezildiğimi hissediyorum. Oturduğum yerde dikleşiyorum ve kendimi toparlayarak sorularımı sormaya devam ediyorum. “Kafeyi açma düşünceniz nasıl oluştu?” diye soruyorum sessiz bir tonlama ile. Tarkan Ecebalın, derin bir nefes alarak sözlerine şunları ekliyor: “Oğlum Tolga’nın kafe açmak gibi bir hayali vardı. Hatta bana sürekli ‘Baba bizim ne zaman bir kafemiz olacak?’ diye sorardı. Oğlum kafe açsaydı eğer adını ‘Ah İstanbul’ yapacaktı. Ben de Tolga’nın bu hayalini gerçekleştirmek istedim ama bir farkla şimdi kafemizin adı şehit oğlumun adını yaşatmak için Tolga oldu. Sağ olsun devletimizde bu konuda bize yardım etti. Ecebalın, 15 Temmuz’u asla unutmayacağını belirterek “27 yaşında bir evlat

şehit verdim ama konu vatan ve bayraksa binlerce tolga feda olsun bu vatana.” diyor ve konuşmasını şöyle sürdürüyor: “Yarın öbür gün torunum büyüdüğünde babasını anlatırım diye bir oda açacaktım ama Tolga bir odaya sığmadı. İki oda yapayım dedim ama baktım ki Tolga iki odaya da sığmadı. Oğlumun eşyalarını kimseye veremedim. Çünkü bir daha Tolga’nın dokunduğu, giydiği şeyleri bulma şansım yoktu. Tolga artık bize ait değildi. Yeni gelen nesiller Tolgaları, Ömer Halis Demirlere, 15 Temmuz gecesini anlatmak için Tolga’nın evini müze haline getirdim.” Müzeye gelenlerin kendisine sarıldığını ve onları kendi evladı gibi görmelerini söyleyen Tarkan Abi, onlara öğüt verdiğini aktarıyor.

“Şehit ailesi olduk ama layık kalabilmek marifet”

Tarkan Ecebalın, oğlu Tolga’nın ilk çocuğuna kendi adını verdiğini ifade ediyor. Biz kafede koyu bir sohbete dalmışken Tarkan Abi’nin torunu da yanımıza geldi. Küçük Tarkan sıcak ve samimi bir gülümseme ile usulca dedesinin yanına oturdu. Ona ben de sıcak bir gülümseme ile karşılık verdim. Tarkan Abi, torununun omzuna dokunarak ona kendisi öldükten sonra müzeyi ne yapacağını sordu. Küçük Tarkan, “Sen ölürsen senin de resmini müzeye koyarım.” diyor ve dedesinin kendisine gururlu bakışlarına tebessümüyle cevap veriyor. Sohbetimizin sonuna geldiğimizi anladığımızda Tarkan Abi, bize iki çay söylüyor. Biz çaylarımızı yudumlarken Tarkan Ecebalın, konuşmasını şöyle sonlandırıyor: “Biz şu an şehit ailesi olduk ama layık kalabilmek marifet. Ben bakıyorum ki bütün şehit aileleri layık. Hepsi dimdik ayakta duruyor. Hepsinin ellerini öpmek lazım, onları unutmamak, gidip hal hatır sormak lazım onların hiçbir şeye ihtiyaçları yok sadece unutulmamaya ihtiyaçları var. 15 Temmuz’u unuttuk. Unutturmayacağız.” Not defterimi elime alıp ayağa kalktığımızda Melek’te kalkmıştı. Tarkan Abi’ye bana verdiği bilgilerden dolayı teşekkür ediyorum. Oradan çıkarken daha iyi anlıyorum insanlar aynı anda birçok duyguyu yaşaya biliyorlar, Tarkan abinin de dediği gibi üçü bir arada kahve misali hayat. Geldiğimiz yere doğru yola koyuluyoruz Yolda melek göz göze geliyorum ama ikimiz de konuşmıyoruz kelimeler kifayetsiz kaldığında gözler sözcüklerden daha çok şey anlatıyor.

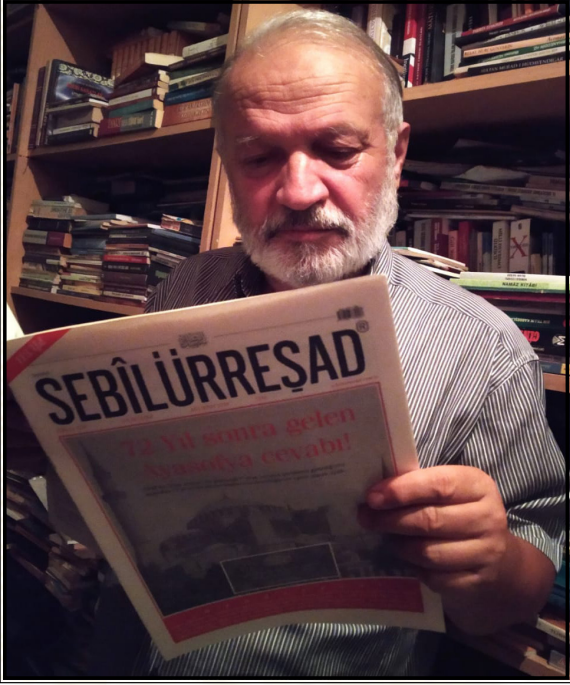

Sebilürreşad

Geçmişten Günümüze Bir Fikir Mecmuası

İslamcılık fikriyatını yaymak için 1908 yılında Mehmet Âkif Ersoy'un desteği ile Eşref Edip Fergan'ın başyazarlığında Sırat-ı Müstakim adıyla çıkarılmaya başlanan ve Millî Mücadele yıllarında öncü yol oynayan Sebilürreşad mecmuası, kapatıldıktan 50 yıl sonra 2016 yılında yayın hayatına yeniden başladı. "Sebilürreşad bir fikrin, davanın, kaygının eseri idi" diyen Sebilürreşad dergisi Kayseri ili temsilcisi Hüseyin Türkmen, şöyle devam ediyor: "Sebilürreşad'ın açtığı o temiz, berrak damarı daha da güçlendirerek çalışmalarımızı tüm dünyaya ileteceğiz."

Sebilürreşad, Ankara'da gazeteci-yazar Fatih Bayhan öncülüğünde 14 Ağustos 2016 tarihli 1008'inci sayısı ve 'Allah'ın inayetiyle, devam...' manşetiyle okurlarıyla buluştu. Dergi, Şubat 2017'ye kadar her ayın 14. günü yayımlandı. Mart 2017'den itibaren her ayın 1'nden itibaren çıkmaya başlarken, sayfa sayısını da 56'ya yükseltti. Sebilürreşad'ı derginin Kayseri ili temsilcisi Hüseyin Türkmen anlattı.

Sebilürreşad'ın kuruluşu, amacı ve yayın hayatıyla ilgili bilgiler verebilir misiniz?

Millî Mücadele döneminde seferberlik ortamında fazlasıyla öne çıkan Sebilürreşad yayım hayatına 1908'in Ağustos (28) ayında İstanbul'da Sırat-ı Müstakim adıyla başlamıştır. Sırat-ı Müstakim'in sağlam ve doğru yol anlamına gelmektedir. Sırat-ı Müstakim, Eşref Edip tarafından çıkarılmış. Mecmuanın başyazarlığını ise daha sonra Türk İstiklal Marşı'nı da yazacak olan millî şair Mehmet Akif Ersoy üstlenmiştir. Dergide tefsir, hadis, içtimaiyat, felsefe, fıkıh, edebiyat, tarih gibi konular esaslı bir şekilde ele alınmıştır. Sıratı müstakimın yazar kadrosu Sebilürreşad dergisinde de büyük oranda yer almıştır. Bu yazarların yanında Ömer Rıza Doğrul Said Halim Paşa, Ahmet Cevdet, Elmalılı Hamdi Yazır, Ali Ekrem Bolayır gibi isimlerde katılmıştır. Söz konusu mecmua, 1912 yılına kadar aynı adla yayımlanırken 183. sayıdan itibaren Sebilürreşad adıyla yayım hayatına devam etmiş ve bu durum 1925 yılına kadar sürmüştür. Mehmet Akif Ersoy ismi ve fikir babalığıyla birlikte öne çıkan derginin başyazarlığı Eşref Edip tarafından yürütülmüştür. İslamcılık fikriyatının yayın organlarından biri olan derginin içerisinde Akif'in yayımlanmış olan şiirleri Safahat'ı teşkil etmektedir. Bu minvalde 1925'e kadar yayım hayatını sürdüren dergi, Takrir-i Sükûn

Kanunu'yla birlikte kapatılmış ve haftalık olarak 641 sayı neşredilmiştir. Anlaşılacağı üzere önce Sırat-ı Müstakim, sonra da Sebilürreşad adıyla yayımlanan mecmua, toplam otuz dört yıl Türk kültür, sanat, edebiyat ve fikir hayatına katkıda bulunmuştur.

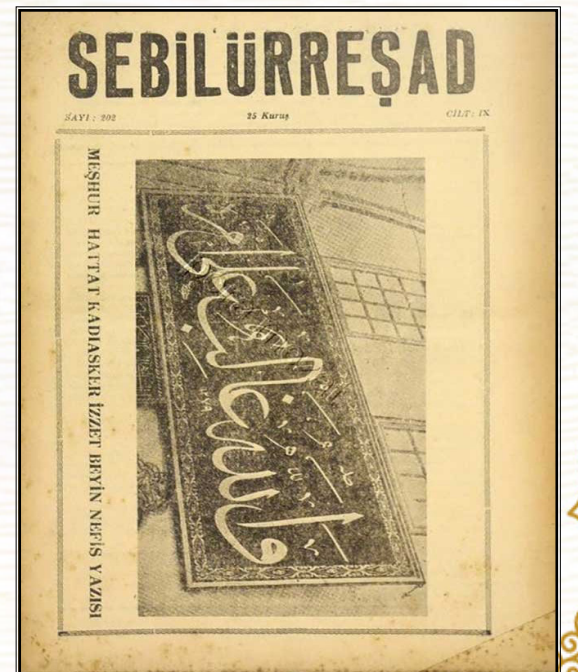
Sebilürreşad dergisinin zaman zaman yayınına ara verdiği görülmüştür. Bu konu hakkında neler söylemek istersiniz?

Mehmet Akif'in dergide baş muharrir olarak görev alıp çok etkili yazılar yazması ve birebir samimi olduğu ilim fikir ve edebiyat ehli dostlarını da derginin yazar kadrosuna katması Sebilürreşad'ı çok daha etkin bir konuma getirmiştir. İsmail Hakkı Bursevi, Babanzade Ahmet Naim, İzmirli İsmail Hakkı, Tahirul Mevlevi, Mithat Cemal, Yusuf Akçura, Ahmet Ağaoğlu derginin yazı kadrosunda yer almışlardır. İslam coğrafyasının değişik bölgelerinden yazılar gönderilmiştir. Mısır, Hindistan, Balkanlar, Kuzey Afrika, İngiltere derginin etki alanı içindedir. Sebilürreşad'ın 300. ve 301. sayıları kapatma cezası sebebiyle Sebilürnecat adıyla yayınlanmıştır. İttihat ve Terakki yönetiminin siyasetine ters düştüğü için 360. sayıdan sonra kapatılmış ve 361.sayısı Sultan Vahdeddin'in cülus günü olan 4 temmuz 1918'de yeniden yayınlanmıştır. Mütareke dönemin de sansürlerle karşılaşmış, savaş şartları derginin yayın hayatında aksamalara yol açmıştır. Sebilürreşad, 5 Mart 1925 tarihinde 641. sayısı itibariyle ise yayımına ara vermek durumunda kalmıştır. Daha sonra Mayıs 1948'de tekrar yayımlanmaya başlayan Sebilürreşad, bu defa da Mart 1965'e kadar yayımlanmış olup bu dönemde 359 sayı çıkmıştır. Sırat-ı Müstakim'in yazar kadrosu Sebilürreşad döneminde de büyük oranda dergide yer almıştır. Bunlara düzenli olarak yazmaya başlayan Ömer Rıza Doğrul, Said Halim Paşa, S. M. Tevfik, Bergamalı, Ahmed Cevdet, Elmalılı Harndi (Yazır), Eşref Edip, Hasan Hikmet, Ali Ekrem (Bolayır) gibi isimler de bulunmuştur. Ahmet Hamdi Akseki, Cevat Rifat Atilhan, Ali Fuat Başgil, Ömer Nasuhi Bilmen, Yusuf Ziya Çağlı, Kamil Miras, Ömer Rıza Doğrul, Hasan Basri Çantay, Tahir Harimi Balcıoğlu, Mehmet Raif Ogan, Kemal Kuşçu bu dönemin yazarları arasında bulunmaktadır. Dini hayat dini eğitim konularıyla ilgili dikkate değer yazı ve yorumlara yer verilmiştir. Ankara'da gazeteci-yazar Fatih Bayhan öncülüğünde tekrar yayım hayatına başlayan Sebilürreşad, 14 Ağustos 2016 tarihli 1008'inci sayısı ve "Allah'ın inayetiyle, devam..." manşetiyle okurlarıyla buluştu. Dergi, Şubat 2017'ye kadar her ayın 14. günü yayımlandı. Mart 2017'den itibaren her ayın 1'nden itibaren çıkmaya başlarken, sayfa sayısını da 56'ya yükseltti. Ayrıca yeni dönem Sebilürreşad'da Türkçe harici dillerde yazılmış makalelere yer verilmekte. Sebilürreşad'ın Ocak 2017 sayısında Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan'ın yazısı da ilk defa yer aldı. Geçtiğimiz yıl Cumhurbaşkanımız, Külliye 'de düzenlenen bir programda Mehmet Akif Ersoy'ya vefa ödülünü torunu Selma Argon Ersoy'ya vermiştir.

50 yıl sonra yeniden Sebilürreşad deyince neler söylemek istersiniz?

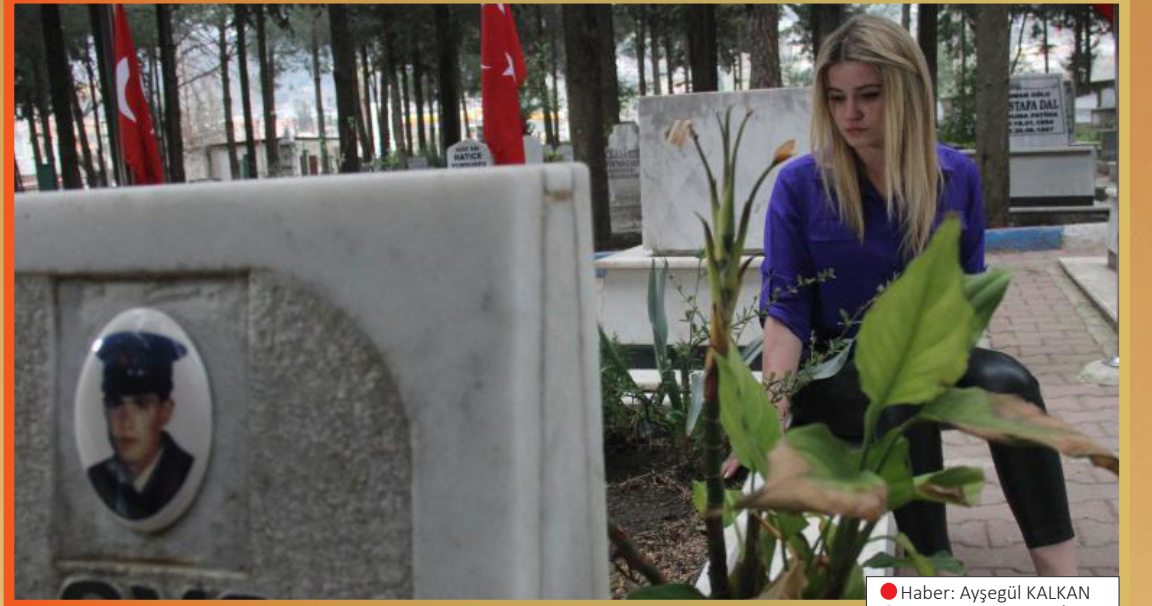
2010 yılında Ankara'da Sümer 1. sokaktaki ofisimizde, 5-6 arkadaş günlük gazeteleri okuyorduk. Çetin Altan

makalesinde 60'lı yıllardaki bir hatırasını paylaşıyordu. Makaleyi bitirdiğimde bir hayli duygulanmışım. 'Arkadaşlarıma yahu biriniz şu makaleyi seslice okur musunuz? Ben çok etkilendim.' dedim. Makalede Çetin Altan, bir kış gününde gazetenin yazıhanesindeyken kapısının çaldığını ve Mehmet Akif'in oğlu Emin'in yanına geldiğini ve kendisinden 10 lira borç istediğini, kendisinin de Emin'e bir çay ikram ederek cüzdanını verip ne kadar ihtiyacın varsa al dediğini anlatmıştı. Buna rağmen Emin'in cüzdandan sadece 10 liralık bir banknot alıp teşekkür ederek ayrıldığını fakat birkaç gün sonra kışın soğuktan bir cadde üzerinde donmuş bir ceset bulunduğunu ve bu cesedin İstiklal Marşı şairimiz merhum Mehmet Akif'in oğlu Emin olduğunu öğrendiğini, oldukça üzüldüğünü ifade ediyordu. Doğrusu beni çok etkileyen bu olay, dinleyen diğer arkadaşlarımı da duygulandırmıştı. Bu kadar vakıf, dernek, hayır sahibi varken nasıl olur da Mehmet Akif'in oğlu sahipsizlikten cadde üzerindeki bir kamyon kasasında soğuktan donarak hayatını kaybederdi. Bu sarsıcı olay bizi hemen acaba Mehmet Akif'in ailesinden yaşayan kimseler var mı ve ne haldeler sorusunun cevabını bulmaya yöneltti. Çok geçmeden iki kız torununun hayatta olduğunu öğrendik ve aile ile irtibatla geçtik. Devamından bu ilginç kurumsallaşması için Mehmet Akif Düşünce Derneğini kurduk. Merhum Akif'in torunlarından Selma Argon Ersoy annemizi derneğin onur kurucusu yaptık. Daha sonraki istişarelerimizde Sebilürreşad dergimizin yeniden yayım hayatına kazandırılması konusu gündemimize geldi. Doğrusu bu büyük bir birikim ve cesaret isteyen bir işti. Asımın nesli şuuruyla yetişmiş gazeteci arkadaşımız Fatih Bayhan bu işin mimarlığına girişti. Yazar, ressam milletvekili Recep Garip hocamızın rehberliğinde yola çıkıldı. İstanbul ve Ankara'dan 100'e yakın yazar gazeteci akademisyen ve bürokratin aralarında bulunduğu seçkin bir heyet oluşturuldu. Bugün dergide 60'ı aşkın yazarın imzası bulunmaktadır. 1056. sayısı yayınlanmıştır. Dergi abonelik sistemiyle binlerce okuyucusuna ulaşmakta aynı zamanda Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kitap evlerinde satışa sunulmaktadır.

“Rahat Uyu Baba, Kızın Başardı!”

Babası şehit olduğunda büyük bir travma yaşayan Batın Bezik çocukluk hayalini gerçekleştirerek psikolog oldu. Türkiye Harp Malulü Gaziler Şehit Dul ve Yetimleri Derneği'nde şehit ailelerine ve gazilere ücretsiz terapi veren Bezik; “Amacım benim ve kardeşim gibi çocukların yaralarını sarmaktı, gerçekleştirdim. Çok mutluyum.” diyor.

● Haber: Ayşegül KALKAN
● Tasarım: Nurgül EKTİ

Gece lacivertini sıyrırken sabahın sarılığından, bir tren kondüktörünün sesiyle Adana'ya doğru yola çıkıyorum. Pencerenin manzarasında koşarak uzaklaşan ağaçlar, dağlar, köyler... Sevdiklerimden an an uzaklaşırken ya gidip dönemesem diye düşünmeden edemiyorum. Asırların

cevapsız sorusu; “Gitmek mi zor, kalmak mı?” geliyor aklıma.. Kalanlar gidenlerin yokluğuna nasıl alıştıyor gönlünü? Bir de dönmeyeceğini bilerek gitmek var. İşte vatan uğruna gidenler bu yolun yolcusudur. Gider, dönmeyeceğini kabul eder, yine de seve seve gider. Bu gidişin kalanı olmayı düşününce; lal oluyor kelimelerim. Yüreğime bir sızı düşüyor ansızın. Biz bu hakkı ödeyemeyiz diye düşünürken varıyorum Adana'ya.

7 yaşında yetim kaldı

Batın Bezik ile göreceğimiz yerde beklerken güneş sarısı saçlarıyla ıslıl ıslıl gülümseyerek geliyor. Hani derler ya içinin güzelliği dışına vurmuş öyle bir kız giriyor kapıdan. Yanında annesi Nilgün Bezik Hanım da gelmiş benimle konuşmaya. Bi güzel sarılıp; “Hoş geldin” diyorlar bana. Acıyı konuşmak kolay değil, gözlerine bakamıyorum zorla çıkıyor ağzımdan, nasıl oldu? Annesi Nilgün Bezik ve Batın Bezik göz göze geliyorlar. Batın sözlerine şöyle başlıyor; “Kıdemli Uzman Çavuş Ali Bezik Van'ın Gürpınar ilçesi yakınında bulunan Yalınca bölgesinde, 28 Haziran

2004 tarihinde, yola döşenen mayın sonucu şehit oldu. Ben yetim kaldığımda 7 yaşındaydım, kardeşim Berker ise 14 aylıktı” Nilgün Hanım ben de yetim kaldım der gibi kızının saçlarını okşuyor. Babasından bahsederken küçük bir çocuk oluveriyor Batın Bezik, babasının eve gelirken şapkasının altına sakladığı çikolatayı, kahvaltıda babasıyla olmanın mutluluğunu anlatıyor. Babasızlığı nasıl sorayım diye iç geçirirken, gülümsemesi buruklaşıp, “Sonra onu bizden aldılar. Babam bir daha hiç gelmedi” diyor. Bu büyük acıyı tartacak teraziye bulmak zor. Sonrasında içe kapanık bir çocukluk başlıyor, sessiz sedasız acısını çekiyor Batın'ın çocuk yüreği.. Tıp dilinde travma deniyor, halk dilinde; yetimlik.

“Annemin desteğiyle bu günlere geldim”

Evin direği, babası gidince ayakta tutmak anneye düşüyor elbet. Acısını yaşamaya bile fırsat bulamamış Nilgün Hanım, çocuklarının yarınlarına vatan sevgisi ekmiş. Öyle ya bir günde açmıyor bu çiçekler. Vatana eşini, kalbinin yarısını feda eden bir anne, iki tane de pırıl pırıl evlat yetiştirmiş. Batın Bezik; “Annem babamın acını içine attı. Bize hiç göstermedi. Gururla anlattı babamın gidişini. Şehit çocuğu olmayı, babama layık olmayı annem öğretti bize.” Nilgün Hanım; “Zamanın hafifletmediği acı” olarak tarif ediyor şehit eşi olmayı. İmrenerek bakıyorum bu aileye, bize bu acıyı yaşatanlara lanet ediyorum. Yarım kalan binlerce düş, yarım kalan hayatlar..

“Psikoloji kelimesi hayatımı değiştirdi”

Batın Bezik'e psikolog olmaya nasıl karar verdiğini soruyorum, sesi titreyerek ; “Orta okul mezuniyet töreninde, kızlar babasıyla erkekler annesiyle dans etsin diye bir anons oldu. Ben pistin ortasında tek başıma

kaldım. Sanki tüm ışıklar sönmüş gibi, yok olmuş gibi karanlıkta hissettim. Ağlayarak annemin yanına koştum. Günlerce ağladım. Acımı hafifletecek bir şey ararken bir yerden “psikoloji” kelimesini duydum.” Batın, yüreğindeki yangına bir damla su düştüğünü hissetmiş o an. Lise hayatı boyunca bu hedefe odaklanmış ve çalışmış. Batın Bezik; “Benim etrafımda hep benim gibi şehit çocukları vardı. Ben bir ilaç buldum ve bu acıyı yaşayan herkese şifa olmaya karar verdim.” İstanbul Üniversitesi (İÜ) Edebiyat Fakültesi Psikoloji bölümünü kazanarak hayaline giden yola çıkmış.

Şehit yakınlarına ve gazilere ücretsiz terapi veriyor

Batın, öğrencilik yıllarının çok keyifli geçtiğini ve kendini geliştirmek için her türlü eğitime katıldığını dile getiriyor. Mesleğine olan aşkı gözlerinden okunuyor desem yeridir. Batın Bezik, Türkiye Harp Malulü Gaziler Şehit Dul ve Yetimleri Derneği'nde şehit ailelerine ve gazilere ücretsiz terapi veriyor. Acıyı bal eylemek bu olsa gerek diye düşünüyorum. Batın Bezik; “Bu çok gurur verici bir acı ancak yaşamak çok zor. Benim tek istediğim benim gibi çocuklar, annem gibi kadınlar, evladını bayrağın kanına katan anne babalar ve bu vatana kendini feda eden gazilerimiz biraz gülümsesin.” diyerek ifade ediyor. Batın'ı dinlerken ağlamamak için kendimi sıkmaktan terlediğimi hissediyorum. o an Nilgün Hanım ile göz göze geliyoruz. Hepimizin gözlerinden gurur renginde yaşlar akıyor. Bizim böyle gençlerimiz oldukça bu vatanın sırtı yere gelmez diye düşünüyorum. Ülkesine hizmet etmekten onur duyduğunu söyleyen, titrini gururla yazdığım Psikolog Batın Bezik sözlerini şöyle tamamlıyor; “Babam bu vatan için canını verdi. Bizler de onun yolundayız. Beni duyuyorsun biliyorum. Rahat uyu baba, kızın başardı.”

KÖYDE SOSYAL MESAFELİ "SURVIVOR OPİZA"

Artvinde Covid-19 tedbirleri doğrultusunda köylerinden çıkamayan Bağcılar Köyü sakinleri, köyün meydanına, televizyonda yayınlanan Survivor yarışmasından esinlenerek kendi parkurlarını kurdular. Yarışmaya 'Survivor Opiza' ismini verdiklerini belirten Sınıf Öğretmeni İsmail Yiğit, tüm köy halkının sosyal mesafe kuralına uyarak parkurda yarıştıklarını aktarıyor.

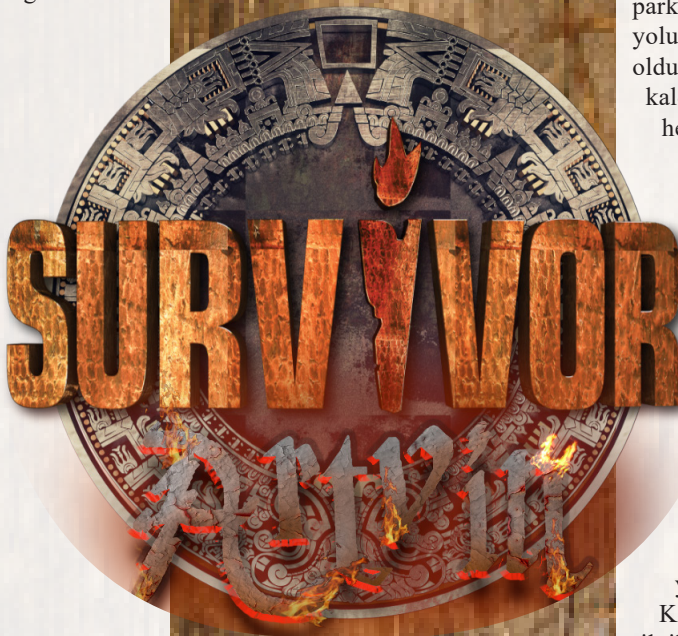
Sınıf Öğretmeni İsmail Yiğit, ailesiyle birlikte Artvin merkeze bağlı Bağcılar Köyü'nde yaşıyor. COVID-19 küresel salgınında 15 Nisan itibariyle köy muhtarlığı tarafından tedbir amaçlı köy giriş ve çıkışlarının kapatıldığını aktaran Yiğit, bu süre zarfında evlerde karantinaya çekilmek zorunda kaldıklarını vurguluyor. Köyün giriş ve çıkışının kapatılmasını bizzat köy halkının isteği üzeri gerçekleştiğini dile getiren İsmail Yiğit, muhtarlığın özel kurduğu ekiple köydeki vatandaşların ihtiyaçlarının karşılandığını söylüyor. Türk insanının alışık olmadığı bu durum karşısında kendi kendine yetemediğini dile getiren Yiğit, insanların zaman geçirmek için bir arayış içine girdiklerini anlatıyor. Sosyal medyanın ise vakit geçirmek için en etkili araç olduğunu belirten sınıf öğretmeni İsmail Yiğit, özellikle bu süreçte TV programlarının da çok fazla rağbet gördüğünü ifade ediyor. TV kanallarının yeni ve ilgi çekici program içeriği üretemediklerini kaydeden Yiğit, "Böylelikle insanlar karantina sürecinde Survivor 2020'yi izlemeyi tercih etti. Survivor zaten ilgi ile izlenen bir programdı fakat bu yılki ilgi Survivor'ı ülkemizde en çok izlenen program haline getirdi." diye konuşuyor.

"Opiza, yamaç ve bayır anlamına geliyor"

Sınıfında öğrencileriyle her türlü oyunları aktif bir şekilde oynadığını anlatan İsmail Yiğit, Survivor programında olan oyunları da ufak değişikliklerle sınıfında kullandığını aktarıyor. Köydeki çocukların kendisinden Survivor parkuru yapmasını istediklerini dile getiren Yiğit, "Birkaç gün basit parkurlar yaptım ve çocukların çok eğlendiğini bizi gören büyüklerin ise çok hoşlarına gittiğini gördüm. Buradan yola çıkarak hem çocuklara hem de büyüklerle hitap eden bir parkuru kardeşimle birlikte kurdum." ifadelerini kullanıyor. Bağcılar Köyü'nde düz alan olmadığı için parkuru araba yoluna kurmak zorunda kaldıklarını altını çizen İsmail Yiğit, yarışmaya Survivor Opiza ismini verdiklerini söylüyor. 'Opiza' kelimesinin yamaç ve bayır anlamlarına geldiğini ifade eden Yiğit, parkuru hem küçük çocuklara hem de büyüklerle hitap edecek şekilde hazırladıklarından bahsediyor. Sınıfında oynadıkları

● Haber : Gülsüm Alpkıray
● Tasarım : Kerim Şimşek

oyunları da parkura eklediğine değinen İsmail Yiğit, parkuru şöyle anlatıyor: "Parkur, araba lastiklerinin içinden geçerek başlıyor.

Daha sonra dubalar arasında zikzaklar çizerek yürüyen sandalyeler kısmına geliniyor. Burayı da geçinde ince bir ağaç üzerinden düşmeden yürümeye geliniyor. Bitişinde merdivenle yukarı çıkılıp, inerken tahta üzerinde iniliyor. İnce bir inşaat çivisini kütüğe çakıp, çit üzerinden atlayıp pinpon topunu baskete sıra geliyor. Bunu da geçen son aşama olan hulahopları geçirip bayrağı alıyor ve oyunu kazanıyor."

Tüm Köy Sakinleri Survivor Opiza'da Yarıştı

Bağcılar Köyü'nün çok küçük olduğu için parkuru duyan herkesin alana toplandığını ifade eden sınıf öğretmeni Yiğit, yaşlısından çocuğuna varana kadar herkesin oynamak için sıraya girdiğini anlatıyor. Köyde çok yaşlı vatandaşlar dışında hemen hemen herkesin yarışmaya katıldığına değinen İsmail Yiğit, 180 kişinin parkurda yarıştığını aktarıyor. Yiğit, yarışma parkurunun araba yoluna kurulduğu için belli bir zaman geçince arabalarda birikme olduğunu ve herkesin oynayamadan parkuru toplamak zorunda kaldıklarını aktarıyor. Köy sakinlerinin yarışmaya olan ilgisini ve heyecanını görünce parkuru 3 gün boyunca kardeşleriyle birlikte söküp tekrar kurduklarını vurgulayan İsmail Yiğit, köyde herkesin Survivor Opiza'da yarışmalarını sağladıklarını belirtiyor. Ayrıca parkurun köy yoluna kurulduğu ve her iki taraftan kapatıldığı için tehlike arz etmediğinin altını çizen Yiğit, parkurun herhangi olağanüstü bir durumda hemen sökülebildiğini de ifade ediyor. İsmail Yiğit, konuşmasına şunları da ekliyor: "Yarışmada yarışan herkes sosyal mesafe kuralına uyarak yarıştı. Bunun yanında parkurun hiç kimseden olumsuz bir tepki almaması ve herkesin memnun olarak alandan ayrıldıklarını görmek beni ayrıca mutlu etti. Ayrıca ulusal kanallarda yayınlanması başta muhtarımız olmak üzere herkes tarafından mutlulukla karşılandı." Survivor Opiza yarışmasının köy sakinleriyle ilişkilerini pek fazla etkilemediğini dile getiren Yiğit, yarışmadan önce de hepsiyle çok iyi anlaştığını vurguluyor. Köyünde yapılan yayla şenlikleri başta olmak üzere köyüyle ilgili bütün etkinliklerde aktif bir şekilde görev aldığını kaydeden İsmail Yiğit, köy halkıyla devamlı içi içte olmasından dolayı köy halkıyla arasının her zaman pozitif olduğunu söyleyerek konuşmasını sonlandırıyor.

Otizmli Doğdu Bilim İnsanı Oldu

İstanbul Üniversitesi'nde öğretim üyesi olan Doç. Dr. Oytun Erbaş, otizmli bir birey olarak dünyaya geldi. Otizm'in zorluklarını otizm ile yendiğini söyleyen Erbaş, başarılarıyla ismini yurt içinde ve yurt dışında duyurmaya devam ediyor.

Modern zamanlarda doğan çocuklar olarak bir misyon ile doğduk diye düşünüyorum. Daha anne karnına düştüğümüzde başlıyor yarış. Doğar doğmaz komşu çocuğundan daha kilolu olmak, daha az ağlamak, daha olmak, en olmak zorunluluğu yükleniyor bize.. Peki neydi bu misyon, ömrümüz başlamadan girdiğimiz yarışın adı neydi? Başarı! Bu yol hiç kimse için çiçek bahçesi olmadı elbette, ama bir de anne karnından yarışa dezavantajlı katılanlar vardı.

Oytun Erbaş. Eğitim hayatı İzmir'in Ödemiş ilçesinde başlayan otizmli bir çocuğun bilim insanı olma hikayesinde yolculuğuna çıkalım birlikte..

Saymakla bitmeyen başarılar zinciri

Oytun Erbaş; 2001 yılında Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden dönem ikincisi olarak mezun oldu. TUS'ta 7 kez derece yaptı. Esas deneyim alanı ilaç AR-GE çalışmaları olan Erbaş, sinirbilim, biyolojik, psikoloji, fizyoloji ve fizyopatoloji dersleri vermekte. Deneysel Tıp ve Fizyoloji alanında Doçent Doktor olarak İstanbul Bilim Üniversitesinde öğretim üyeliği yapıyor. Amerika Birleşik Devletleri illinois eyaletindeki "Experimental Medicine" ve Gebze-Kocaeli & Tubitak Teknoloji Geliştirme bölgesindeki "Deneysel Tıp" ilaç - AR-GE laboratuvarlarının kurucusu olan Erbaş, daha saymakla bitmeyecek bu başarılar zincirinin öznisi. Oytun Hoca kendi hikayesini şöyle anlatıyor: " Ben otizmli doğmuş bir çocuktum. Öncelikle otizmi anlatarak başlamak isterim. Otizm annenin hamilelikte yaşadığı stresin sonucudur. Bebeğin sosyal zekası gelişmiyor ve kimseye ihtiyacı olmayan yani sosyal ilişki kurmaya ihtiyaç duymayan bir çocuk dünyaya geliyor."

"Otizmin zorluklarını otizm ile yendim"

Otizmli çocuk hemen hemen hepimiz için göz kontağı kuramayan ve sürekli ağlayan çocuklar. Peki, bu kadar basit mi otizmi tanımak? Oytun Erbaş otizmin bundan çok daha fazlası olduğunu belirterek ;"Otizm de sosyal zeka olmadığı için arkadaşımız olmaz. Otizm rutin olan şeyleri çok sever ve değişime çok büyük bir direnç gösterir. Otizmliler genelde bakıcılarına bağlanırlar ve onun dışında kimseyle iletişim kurmak istemezler." Dışarıdan bakınca tablo gayet zor bir hayatı işaret ediyor. Bu zorlukları nasıl yendi dersiniz? Bu soruya ummadığım bir cevap veriyor Oytun Erbaş; "Otizm ile yendim." diyor ve ekliyor;" İlk okulda okuma yazmayı çok zor öğrendim. Yaz tatilinden okula dönünce tekrar unutturdum. Annem hiç bıkmadan tekrar tekrar sevgiyle öğretti bana okuma yazmayı." Demek ki diyorum, tekrar etmek ama sevgiyle tekrar etmek gerekiyordu. Bundan anlaşıldığı üzere, başarı ile sevgi arasında sıcaklık çok güçlü bir bağ var.

"Rehabilitasyon sokakta başlar"

Oytun Hoca, otizmli insanların hayata katılımının çok önemli olduğunu vurguluyor. Çocuklarının farklılıklarından dolayı eve kapanan ailelerin gelişim sürecini olumsuz yönde etkilediğine değinerek; "Benim dedem pazarcıydı. Annem ona yardım etmem için beni pazara götürürdü. Pazar benim hayata karışmamı sağladı. Böylece sosyal zekamın gelişmesine katkıda bulundu. Bunun yanında, yaşadığım diskalkuli yani matematiksel öğrenme güçlüğü de pazarda matematik öğrenerek törpülemiş oldum. " şeklinde konuşuyor. Pazara gelen insanların çoğunun yaşlı insanlar olduğunu ve bu hasta amcalara, teyzelere ilaç yazarak doktorluğa da ilk pazarda başladığını esprili bir dille anlatıyor Oytun Hoca. Burada bize çok iş düştüğünü anlıyorum. Farklılıklara fırsat vermek, sevmek en azından anlamak onların hayatlarında müthiş fırsatlara dönüşebiliyor. Niyetimiz merhem olmak olursa illa ki derman olacağız diye düşünüyorum.

"Yetenek yoktur, çok çalışan başarılı olur"

Oytun Hoca'ya, başarı hedefinize ulaşmanızda ki en büyük şansınız nedir diye soruyorum; "Başarı hedef değildir. Başarı bazen yola çıkma cesareti bazen de yol da kalma sebatıdır." şeklinde tanımlıyor başarıyı. Oytun Erbaş, tek şansının tıbaa olan ilgisi olduğunu altını çizirken, otizmli çocukların bir konuya ilgili olduğunu hatta o konuda uzman olacak kadar çok şey bildiklerini de vurguluyor. İletişimi son derece kısıtlı bir çocuk için bu ilgisini keşfetmiş olmak büyük şans tabi.. Oytun Hoca sözlerine şöyle devam ediyor;" Ben buna kader diyorum ama başarı kader değildir. Çok çalışan başarılı olur. Ben çok çalıştım hatta ağlayarak çalıştığım zamanları bile hatırlıyorum. Eğer bir şeyi istiyorsanız çok çalışın."

Dijital Salgın: Infodemi

Covid-19 salgınına öğrenmeye, anlamaya ve bu salgın hastalıktan korunmaya çalışıyoruz. Peki en az pandemi kadar etkili olan dijital salgın: infodemi hakkında ne biliyoruz? Infodemi nedir, nasıl korunmalıyız? Psikolog Orkun Özocak anlattı.

Söyleşi: Lütfiye Nur Yılmaz
Tasarım: Kerim Şimşek

Covid-19 ile mücadele ederken yeni bir salgına daha yakalandık. Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ) yeni salgın türünün artık “infodemi” olduğunu açıkladı. Psikolog Orkun Özocak, infodeminin Covid-19’dan daha hızlı yayıldığını söylüyor. Psikolog Özocak, ‘Asılsız bilgi ve haber salgını, insanlarda korku ve paniğe yol açar ve işte tam da bu haldir infodemi.’ ifadesini kullandı.

Infodemi nedir?

Infodemi, yalan haberlere toplumun inanmasıdır. Asılsız bilgi ve haber salgını, insanlarda korku ve paniğe yol açar ve işte tam da bu haldir infodemi. Bilgi kirliliği insanları ayırtırdı ve yalan, yanlış haberlerden tüm Dünya olarak etkilendik. Neye inandığımızın ruh ve beden sağlığı üzerinde etkisi var ve duyduğumuz doğru/yanlış fikirlerden tüm duygu-durumumuzla etkileniyoruz. Salgın döneminde virüs tehdidini yönetmeyi zorlaştırdı bu durum. Yalan haberlerin virüsten hızlı yayıldığını hepimiz biliyoruz.

Infodemideki amaç nedir?

Neden bu oluyor? Bu yalan yanlış inanılan bilgileri çoğaltmada insanın amacı ne olabilir? Tabi bu genelleştirilemez. Yine de genel hadise özellikle bu salgın döneminde şu olabilir; insan gerçek bir tehlike ile karşılaşınca çıplaklaşıyor, hassaslaşıyor. Hiç ölmeyecekmiş gibi yaşayan insan var olmak istiyor. Korkuyor. Kaygılanıyor...Korku ve kaygı bizi hayatta tutan şey. Sağlıklı şifayken ve bizi mücadeleye hazırlarken, aşırısı zehir oluyor. Bizi telaşlılığa götürüyor. Aşırısında donup kalıyorsun ve tehlike anında ne yapacağını bilemediğin halde işte çaresizlik hissediyorsun ki tehdit işte o zaman seni vurabiliyor. Açık hedefsin. Duygusal beyinde kalıyor, düşünemiyorsun, bilinçli davranamıyorsun. Infodemi tam da bu anda etkili oluyor.

Benlik kaynakları kapanan, aşırı korkan insan, denize düşenin yılanı sarılması gibi ilk duyduğuna/gördüğüne inanmaya meyilli oluyor. Rasyonel şekilde durumun doğruluğunu ve gerçekliğini düşünemiyor. Bir

şeyi bildiğini sanma hali de insana iyi geliyor. Bilgiyi yaymaktan insanın kazanımları oluyor. Otorite kurma ve kontrol etme ihtiyacı giderilebiliyor, bilgiyi çoğalttığında işe yarar hissi artıyor, karşılığında saygı görüyor olabiliyor. Bu kazanımların tersine ödenilen bedellerde az olduğunda atıp tutmak veya yanlış yönlendirme yapmak çok sorun da olmuyor. İnsanların panik olması medyanın dahi işine geliyor. 1) medya kuruluşları odağı üstüne çekiyor ve reytingler artıyor. 2) insan ne kadar çok korkarsa o kadar önlem alınacağı düşünülüyor.

“Infodemi ile yayılan panik hali bulaşıcı”

Panikle alınan önlemler ne kadar tutarlı olabilir? Veya bu hal, insanın ruh halini nasıl etkiler?

Infodemi ile yayılan panik hali bulaşıcı. Bir bomba imha ekibi düşünün. 10 kişilik bir takım olarak bombaya müdahale ediyorlar. Aralarından bir kişi bir anda ayağa kalkıp bağırarak koşturaya başlarsa diğer 9 kişi ne yapardı? Herkes etkilenir ve kaçmaya başlardı. Vücudun otomatik stres tepkisi... Hatta bir tehlikenin olduğuna inanmıyor dahi olsaydınız yine de etkilenirdiniz. İşte panik ve infodemi de aynı şekilde bulaşıcı ve insanı etkileyen bir hal oluyor.

Infodemi kimler, neden ortaya çıkarır? Infodemiye karşı nasıl önlemler alınmalıdır?

Bu yalan haberleri kim neden çıkarır, amacı bilinmez. Ama bilinmeyi sevmediğimiz kesin. Yani bir şeyi bilmediğimizde hakkında konuşmayı düşünmeyi seviyoruz. Beyin boşlukları sevmeyi ve otomatik doldurur. Bunu yalanlarla ve salt kendi düşünceleriyle tamamlayan kişi belki kendini bilirdiği göstermek istiyordur, belki inancını söylüyordur, belki gerçekten kötü amaçla hedefi şaşırtmak için saçmalıyordur, bundan çıkar elde ediyordur veya belki kendini yalnız hissediyor ve ilgi çekici konular konuşarak dikkat çekmek istiyordur. Kazanımlar varsa, sonuçların bedelleri bundan daha ağır olduğunda insanlar duracaktır.

Birleşmiş Milletlerin bile Covid döneminde infodemiye el atması, yanlış bilgilendirmelere siber suç kapsamında incelemeler başlatması, konunun ne denli problem olabileceğini bize gösteriyor. Dünya Sağlık Örgütü de ‘mythbusters’ diye bir ekip kurarak yalan haberlerin ve dedikoduların yayılmasını engellemek için Facebook, Twitter, TikTok ve Youtube’la birlikte çalışmaya başladı. Virüsün sıcaklara dayanamayacağı ve yazın biteceği haberlerini veya sarımsak ve zencefiller bu virüsü yenebileceğimizi birçok uzman dediğimiz doktorlardan dahi duyduk. İşte tam da bu kişisel spekülasyon inançlarla ve haberlerle savaşıyorlar.

Bireyler infodemiden nasıl korunabilirler?

Peki, bireyler kendilerini nasıl koruyabilirler. Ağızdan, kulaktan ve zihinden geçeni iyi seçmeyi öğreneceğiz. Sosyal medya da yalan haberlerin merkezi oluyor ve haberler virüsten hızlı yayılıyor. Her gördüğümüze ve duyduğumuza inanıyor ve bundan etkileniyorsak, sürekli bilgi akışına kendimizi maruz bırakmayacağız. Kiminle arkadaşlık yapacağımızı dahi iyi seçmeliyiz. İnsanların duygu durumlarından, sağlık durumlarından ve alışkanlıklarından etkilendiğimiz araştırmalarla da açık. Toplumsal etkileşimler genellikle bilinçaltı düzeyinde seyreder. Çevremizdeki insanların duygu durumundan dahi “empatik taklitçi” kuramının anlattığı şekliyle “ayna nöronlar” aracılığı ile etkileniyoruz. Onlar korkuyorsa biz de korkuyoruz. Aslında korku duygusu bizi hayatta tutmak için varsa, tabi bu duygu da önemlidir fakat korkan insanların da yalan haberlere inanması da daha kolay oluyor. İnanç sistemimizdir bizim hayata bakışımız. Bundandır ki neye inandığın önemlidir. İncanın, fikrin olur. Fikrin tutumunu belirler. Bir olaya karşı tutumun davranışına dönüşür. Bu davranışların yayılması kalıplara, sosyal normlara ve genel kabule dönüştüğünde işte ona kültür deriz. Kültür bizim neyi nasıl yaptığımızdır. En özünde bizim inancımız kültürümüzü yaratır. Komple kültürümüzü değiştiremeyiz ama neye kime inanacağımızı seçebiliriz. Bundan dolayıdır ki o bilgiye maruz kaldığımız anlarda bir duralım. Bu bilgi doğru mu? Kaynağı kim veya ne sorgulayalım.

'Demir Atlı Adam'

Bisikletiyle 49 Ülke Gezdi

2012 yılından beri 49 ülke gezen Gürkan Genç, bisikletiyle 85 bin kilometre yol kat ettiğini belirterek 'Demir Atlı Adam' lakabıyla anıldığını söylüyor. 2025 yılında bisikletiyle çıktığı dünya turunu tamamlamayı planlayan Genç, adını Guinness Rekorlar Kitabına yazdırmak istiyor.

● Haber: Gülsüm ALPKIRAY
● Tasarım: Makbule ASLANTAŞ

Bisikletin arkasına küçük bir Türk Bayrağı takıp 2012 yılında Türkiye'den ayrılan Gürkan Genç, Dünya'yı seyahat etmeye başladı. Ankara'da işlettiği restorani devredip Japonya'ya seyahat eden Genç, bu ülkeye kadar Azerbaycan, Gürcistan, Tacikistan, Özbekistan, Moğolistan, Afganistan, Kırgızistan, Çin, Güney Kore'yi geride bırakarak 12 bin 500 kilometre yol katettiğini ifade ediyor. 46 ülke ve 3 kıta gezdikten sonra Türkiye'ye geri dönmek zorunda kaldığını anlatan gezgin Gürkan Genç, 2018'de babasının hastalığından dolayı kendisine sarılmak ve öpmek için ülkeye döndüğünü belirtiyor. 54 gün kaldığı Türkiye'den tekrar bıraktığı yere geri döndüğünü aktaran Genç, daha sonra babasının görmesini çok istediği yere gidip oraları fotoğrafladığını ve anılarına yenilerini eklediğini kaydediyor. Daha sonra babasını kaybettiğini söyleyen Gürkan Genç, "Bense onun öğrettiklerinin üstüne bir şeyler katarak bana verdiği cesaret ve aktardığı tecrübelerle yoluma devam ediyorum." diyor.

Yol, pedal ve mesafe izlerini kayıt altına alıyor

Moğolistan'da kendisine 'Demir Atlı Adam' lakabının takıldığını ifade eden Gezgin Gürkan Genç, bunun dünya turuna çıkmasını büyük oranda etkilediğini vurguluyor. Bu serüven ile Afrika, Avrupa, Asya ve Amerika kıtalarında pedal sallayan Genç, yolculukları esnasında epeyce zorluk, macera ve aksilik yaşadığını dile getiriyor. Dünya turu rotasını bisikletle aldığını kaydeden Gürkan Genç, "Ne kadar pedal çevirmişim, kaç kilometre bisikletle gitmişim hepsini dijital ortamda kayıt altına alıyorum. Bazen bisikleti bir şehirde bırakıp rotamın üzerinde olmayan alanlara toplu taşıma araçları veya araba ile gidip sonrasında bisikletimin yanına geri dönüyorum." ifadelerini kullanıyor ve konuşmasına şöyle devam ediyor: "Uçak ve gemileri kıtalar arası geçişlerde veya ada geçişlerinde kullanıyorum. Sağlığımınla alakalı sorunlar olursa veya gidilen yolda emniyet şeridi yok ve çok fazla kamyon varsa işte o zaman bisikleti bir araca atar en yakın şehre gider orada ya dinlenir veya alternatif yola geçerim." Bisikletle gidebileceği yerleri, motorlu taşıtlarla gezen veya bisikletle geziyormuş gibi gösterip araçlara binen biri olmadığını dile getiren Genç, çölleri de zirveleri de bir araba, otobüs, kamyonetle değil, bisikleti ve kas gücüyle geçtiğini belirtiyor. Gürkan Genç, "7 çöl coğrafyasında 17.000 km'den fazla pedalladım, toplamda

525.000 metre tırmanış gerçekleştirdim. Bisikletimdeki ekipman sayesinde yol, pedal ve mesafe izlerini kayıt altına alıyorum" diyerek bu rakamların Garmin'in kendi sayfalarında kayıtlı bir şekilde bulunduğunu da aktarıyor.

"Gobi'deki yolculuğumu bitirdiğimde hüngür hüngür ağlamıştım."

Mükemmel bir yolculuk geçirmediğini, bazen kaza yapan, bazen ise gözaltına alınan ama bunlara rağmen yola devam eden biri olduğunu anlatan Genç, gün içinde sohbet edecek birilerinin karşısına muhakkak çıktığını vurguluyor. Türkçe ve İngilizceyi çok iyi, İspanyolca'yı ise orta derece bilen Gürkan Genç, aynı dili konuşmadığı birçok milletin insanı ile vücut dilini ve mimiklerini kullanarak anlaştığını belirtiyor. Genç, bir dili öğrenmek için dilin olduğu ülkede en az 3 ay eğitim almanın uygun olacağını bilgisini de veriyor. Yaşam denilen olayın yüzde 50 hareket yüzde 50 sesten oluştuğunu ifade eden Genç, "Çölde bunların ikisi de yoktur. Ancak çölde pedal salladığımda 'hah işte şimdi yalnızım' dersin." diye konuşuyor. Moğolistan seyahati sırasında Gobi Çölü'nde 12 gün boyunca kimseyi görmeden pedal çeviren Genç; "Çölde müthiş bir yokluk var. Ses yok, canlı yok ve o sessizlik sizi korkutuyor. O sessizlik sizi ağlatıyor. Kendi kendinize konuşturuyor. O sessizliği kaybetmek için sürekli pedal çeviriyorsunuz. Gobi'deki yolculuğumu bitirdiğimde hüngür hüngür ağlamıştım." şeklinde konuşuyor.

"Dünya turu atan bir insana hemen hemen tüm kapılar açılır"

Herkes ile bisiklet yolculuğuna çıkmadığını ifade eden Gürkan Genç, Türkiye'de tanımadığı dostlar dışında kimseyle pedal çevirmediğini açıklıyor. Birçok farklı kişinin kendisiyle tanıştıktan sonra hayal kırıklığına uğrayabileceğini de dile getiren Genç, "Hayallerinizdeki Gürkan Genç olmayabilirim. Hayallerinizdeki tur arkadaşı gibi de olmayabilirim. Herkes gibi hatalar yapan, yaptığı hatalardan ders çıkaran, öğrenmeye devam eden bir insanım. Kısacası tek başıma seyahat etmek hiç zor olmuyor ve kabul ediyorum anlaşılması zor bir karaktere

sahip biriyim." ifadelerini kullanıyor. Gideceği ülkelerin vize ile ilgili işlerini nasıl hallettiğini anlatan Gezgin Gürkan Genç, ilk olarak gittiği ülkelerin başkentlerinde bulunan elçiliklerine uğrayıp başvuru formunu doldurduğunu ifade ediyor. Genç, sözlerine şöyle devam ediyor: "Formu, sağlık sigortam ve projemle birlikte teslim ediyorum. En geç bir gün içinde istediğim zaman diliminde vize veriliyor. En büyük etkenlerden biri de İngilizce web sayfamın olması. Kimim ve senelerdir ne yaptığım sayfamda ve Wikipedia'da yazıyor. Dünya turu atan bir insana hemen hemen tüm kapılar açılır."

Türkiye'nin Gençlik ve Spor Bakanı olmak istiyor

Şimdiye kadar 49 ülkeyi geride bırakarak 85 bin kilometre yol yapan Gürkan Genç, bu kadar yol katetmişken adını Guinness Rekorlar Kitabı'na yazdırmak istiyor. 2025 yılında bisikletiyle çıktığı Dünya turunu tamamlayacak olan Genç, Türkiye'ye döndüğü zaman ilkökul, ortaokul ve lise öğrencilerine hikayesini anlatıp sunum yapacağını söylüyor. Yıllarını yolda geçirmiş, birçok badire atlattmış, tüm dinlerin, inanışların merkezine gitmiş ve kültürlerin içinde yaşamış kişilerin tecrübelerinin önemli olduğunu altını çizen Gürkan Genç, yıllarca elinden geldiği kadar yaşadıklarını paylaştığını ve gençlerin hayaller kurmasına destek olduğunu belirtiyor. Görme engelli bireyler için de yazdığı yazıları seslendiren Gezgin Gürkan Genç, ilerleyen zamanlarda Türkiye'nin Gençlik ve Spor Bakanı olmak istediğini kaydediyor. 2025 yılına kadar 40 ülke daha gezeceğini vurgulayan Genç, konuşmasını şu sözlerle sonlandırıyor: "Bir gün öleceğim ve kocaman bir dünya var. İmkanlar doğrultusunda gezip görmek istiyorum."

Şehitlerin İsimlerini Sesiyle Yaşatıyor

İstanbulda yaşayan Süleyman Hilmi Yıldırım 500 şehide eser yazdı. İlahi sanatına gönül veren beste yazarı Yıldırım, amacının şehitleri unutturmamak olduğunu söylüyor.

● Haber: Demet KARAKUŞ
● Tasarım: Rabia ALAY

İlahi ses sanatçısı ve beste yazarı Süleyman Hilmi Yıldırım 1990 yılında İstanbul Fatih'te dünyaya geldi. Lise öğrenimini Çankırı'da tamamlayan Hilmi Yıldırım, daha sonra ailesinin Zeytinburnu'na geldiğini söylüyor. Ailesinin sonradan Anadolu yakasına geçtiğini aktaran Yıldırım, "Yıllardır İstanbul'dayım, eğer memuriyet gibi bir görev almazsam burada kalırım." diyor. Her akşam bir şehit yakınına arayan ve onlardan şehidini anlatmasını isteyen Süleyman Yıldırım, daha sonra o şehit hakkında ilahi yazıp seslendirip ailesine gönderiyor. 2014 yılında başından bir olay geçtiğini ve o olaydan sonra böyle bir projeye başladığını ifade eden Yıldırım, "Bir gece sosyal medyadan 1994'te şehit olan Jandarma Komando Er Eyüp Nedim Evin'in hayatını izledim." diyor ve konuşmasını şöyle sürdürüyor: "O güne kadar ne şehitlik ne de şehit ailesi bilmezdim. Kendi kendime sabah kalkıp en yakın şehitliğe gideceğim dedim. Sabah internette baktım ve Edirne Kapı Şehitliği çıktı. Şehitliğe doğru yola çıktım. Tabi giderken çok heyecanlıydım çünkü daha önce hiç gitmemiştim." Aynı zamanda birisinin bir şey söylemesinden de endişelendiğini belirten Süleyman Hilmi Yıldırım, şehitliğe vardığını ve ortalardan bir şehit kabrinin yanına oturarak Kuran-ı Kerim okumaya başladığını söylüyor. Kuran okurken gözlerini hiç açmadığının altını çizen Yıldırım, "Yasin okurken ayağım karıncalandı ve ayağa kalktım. Ayağa kalkmışken şehidi merak ettim ve baktığımda beynimden vurulmuşa döndüm. Bir gece önce hayatını izlediğim şehitti, onun yanına gelmişim, haberim yok." şeklinde konuşuyor.

'Şehit beni yanına kadar getirtti'

Üzerindeki şaşkınlığı atmadan yanına bir teyzenin geldiğine değinen Süleyman Hilmi Yıldırım, kadının kendisine Kuran okumayı neden kestiğini sorduğunu belirtiyor. Kuran-ı Kerim'i sesli okuduğunu aktaran Yıldırım, "Teyzeye, 'bu şehit burada yatmıyordu

ki. Nasıl oldu da ben bu şehidin yanına geldim.' dedim. Meğer o da annesiymiş." diyor ve ekliyor: "Teyzenin dizleri ağrıdığı için Topkapı'ya her Cuma gidemediğini ve bu yüzden Edirne Kapı'ya nakil ettiklerini söyledi. Yani anlayacağını şehit beni yanına kadar getirtti. O gün söz verdim. Ne kadar şehit ailesi varsa hepsine ulaşacağım ve şehitler için ilahi yazıp söyleyeceğim." Yazdığı ve seslendirdiği ilk ilahinin Eyüp Nedim Evin'e olduğunu altına çizen Hilmi Yıldırım, daha sonra 2007'de Kuzey Irak Operasyonunda şehit olan bir askerin ailesine ulaştığını ve gerisinin geldiğini söylüyor. Şehitlere ilk 'Ağlama Annem' eserini yazdığını ve bu eserde beş şehidin isminin geçtiğini ifade eden Yıldırım, "İlk başladığım zamanlar olduğu için beş şehidimizin ismini geçirebildim." diyor. Projeye ilk başladığında çok zorluk yaşadığını anlatan Süleyman Hilmi Yıldırım, şuan Türkiye'nin her yerinde bir şehit ailesinin gönlüne girdiğini vurguluyor.

'Dinliyorlar, hasret gideriyorlar'

Yaklaşık her il, ilçe ve köyde özellikle eski yıllarda şehit olmuş askerlerin ailelerinin kendisini bildiğini aktaran Yıldırım, bir liste yaptığını ve bu listenin Edirne'den başlayıp Mardin'e kadar sürdüğünü kaydediyor. Şehit ailelerinden çok güzel tepkiler aldığını ve ailelerin yazılan eserlerden mutlu olduklarını belirten Süleyman Yıldırım, "Düşünün bir şehit annesi ya da babasınız ve oğlunuzu anlatan özel bir eser var. Dinliyorlar, hasret gideriyorlar. Çok güzel dualar alıyorum. Bu hizmetin an başında sebatla davranmasaydım bugünlere gelemezdim." diye konuşuyor. Dedesinin öldüğünde, defnedileceği sırada kendisinin, sırası gelen şehit ailesini aramak için köyünde telefon çeken bir yer aradığını söyleyen Hilmi Yıldırım, "Bir büyüğümüz 'sen ne yapıyorsun burada?' dedi. Şehit ailesini arayacağım dediğimde beni kınıyormuş gibi bir yüz ifadesi oldu. Ben 2006'da babamı kaybettim. Şehitlerimize olan sevgim ve hürmetim 2005'te

başlasaydı babamın defin edildiği günde yapardım bunu." şeklinde konuşuyor.

Doğu Türkistan'a eser yazan tek sanatçı

500'e yakın şehide eser yazdığını belirten Yıldırım, yaptığı ilahilerden hiçbir ücret almadığının da altını çiziyor. İlahi sanatının yüzde ellisini şehitlere ayırdığına değinen Süleyman Hilmi Yıldırım, hedefinin bütün şehitleri unutturmamak olduğunu anlatıyor. Yıldırım; "Şehitler bizim için canlarını verdiler. Bu iyilik unutulur mu? Tek başıma kalsam da bunun mücadelesini vereceğim." ifadelerini kullanıyor. Doğu Türkistan ile ilgili eser yapan tek sanatçı olan Yıldırım, eseri yapmak için çok sabırsızlandığını ve heyecanlandığını vurguluyor. Sabredemediği için eseri müziksiz seslendirdiğini söyleyen Hilmi Yıldırım, herkesin bir an önce duymasını istediği ve bu yüzden müziksiz seslendirdiğini belirtiyor.

Sıfır Atıkla Ekolojik Bir Yaşamın Sanatçısı Gökçe Erhan

Karadeniz Sürmene’de tabiata açılan sonsuz bir kapı... Üniversiteden mezun olduktan sonra doğup büyüdüğü köye dönen Ressam Gökçe Erhan, ekolojik bir yaşamı benimsediğini aktarıyor. Aile mirası olan 150 yıllık tarihi evde tek çöp dahi üretmeden yaşadığını belirten Erhan, evdeki her şeyi doğadan faydalananarak tamamen kendisi üretiyor.

● Haber: Gülsüm ALPKIRAY
● Tasarım: Nurgül EKTİ

Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim bölümünden birincilikle mezun olan Gökçe Erhan, Sabancı Sanat ödülünü aldığını aktarıyor. Okulu bitirdikten sonra özgürce yaşamak istediğini söyleyen Erhan, yaşadığını resmetmek için kendi doğasında yeniden hayat kurma kararı aldığını aktarıyor. Yeşillerin içinde tek başına hayat sürmek istemesinden dolayı köye yerleştiğine değinen Gökçe Erhan, Trabzon’un Sürmene ilçesinde bulunan Çamburnu köyüne taşındığını söylüyor. Yaşadığı coğrafyanın engibeli oluşu gibi yaşamını da o engbelerle birlikte kabul ettiğini dile getiren Erhan, kendini sürekli o engbeleri aşmak için adapte ettiğinden bahsediyor. Trabzon’a geldiğinde büyük bir çevre sorunuyla karşı karşıya kaldığını aktaran Gökçe Erhan, “Sanatımla birlikte bu konuyu aktivist olarak ele almaya başladım.” diyor. Köydeki çöp tesislerinin kapatılması, köydeki tarihi güzelliklerin korunması ve Çamburnu’nun ekolojik bir köye dönüşmesini isteyen Erhan, Çamburnu Doğa Kültür Sanat Derneği’ni kurduğunu belirtiyor. Dedesinden kalan 150 yıllık tarihi evi tadilatı geçirmeye başlayan Ressam Gökçe Erhan, şehir hayatından vazgeçmiş olmanın kendisini zorlamadığını vurguluyor. Erhan: “Yükselen bir kariyer ya da şehir hayatının sunduğu olanaklar, renkli, özgür bir çevre, tahmin ettiğimiz gibi herkese tatmin edici bir hayat sunmayabilir. Ben de nasıl bir hayatta mutlu olabileceğimin farkına vardım aniden; o zamana kadarki planlar ve hayallerimden vazgeçtim; her şeye yeniden başladım; doğup büyüdüğüm topraklarda.” diye konuşuyor.

“Herkes kendi yaşamına göre bir sistem geliştirebilir”

Çoğu büyükşehirin geri dönüşüm tesislerinin mevcut olmamasından dolayı çöp atıklarının kırsal alanlara yayıldığını belirten Gökçe Erhan, bunun insanların yaşamlarına zarar verdiğini kaydediyor. Köyündeki çöp sorununu ortadan kaldırmak için kolları sıvadığını söyleyen Erhan, eve yerleştiğinde yeni eşyalar almayıp var olanları dönüştürdüğünü dile getiriyor. 150 yıllık tarihi evin tadilatını hiç çöp üretmeden yapan Gökçe Erhan, “Bazı mobilyaları

eski tahtalarla yeni kesilen ağaç gövdesi ya da dallarını birleştirdim. Her şeyi, acaba bunu nasıl değerlendirebilirim, diye incelemek, zekâmın durmadan gelişmesine yardımcı oluyor. Bu da önemli bir ayrıntı.” ifadelerini kullanıyor. Çocukluktan geri dönüşüm ile ilgili bazı bilgilere sahip olduğunun altını çizen Erhan, sonradan sahip olduğu birçok alışkanlığı köye yerleşmesiyle tekrardan bıraktığını ifade ediyor. Evinin etrafındaki ağaçların aşırı yaşlı olmasından dolayı kesilmek zorunda kaldığını anlatan Sanatçı Gökçe Erhan, onları yaşatmak istediği için evinin her köşesine yerleştirdiğini söylüyor. Erhan, evindeki masa, sehpa, dolap ihtiyacını kesilmek zorunda kalan ağaçlardan faydalananarak kendisinin ürettiğini vurguluyor. Çamburnu’nda tamamen ekolojik bir hayata ve ekolojik bir eve adapte olan Gökçe Erhan, şunları ekliyor: “İnsan, huzurla yaşamak istiyor; ama çoğu kez doğaya verdiği huzursuzluğun kendisine katlanarak geri geldiğini görmezden geliyor ya da görmüyor... Oysa kendi sorumluluklarını yerine getirenler çoğunlukta olduğunda, çevre politikaları değişebilir. Herkes kendi yaşamına göre bir sistem geliştirebilir.”

“Yeniden üretmek büyük haz duyulabilecek bir alışkanlık.”

İnsanların çöp üretmeyen ekolojik eve olumlu tepkiler verdiğini dile getiren Ressam Erhan, insanların eve girdikleri anda huzur, mutluluk, nostalji gibi duyguları yaşadıklarını aktarıyor. Ağaç kokan duvarların insanların yüzlerini yumuşattığını ifade eden Gökçe Erhan, “Geri dönüşen eski eşyalara ya da yeni tasarlanan ağaçtan mobilyalara bakarken dingin ve mütevazı bir ruhu hissetmek onlara iyi geliyor. Geçmişte yolculuk yapıyor. Babaannelerinin, dedelerinin evlerindeki çocukluk anılarına dönüyorlar; kırsalın şehirleşmediği, doğayla bütün bir yaşamın terk edilmediği bu alanda sakinleşiyorlar.” diye konuşuyor. Evinde çöpleri biriktirdiğine değinen Sanatçı Erhan, daha sonra bu çöpleri kompost gübreye çevirip tekrar kullanıma soktuğunu kaydediyor. Evinin bahçesinde yetiştirdiği sebze ve meyvelerle organik bir yaşam süren Gökçe Erhan,

dışardan ambalajlı ürünler almamayı tercih ettiğini belirtiyor. Deterjanlarını bile kendisi üreten Erhan, ihtiyacı olmayan şeyi almanın kendisine hata olarak geldiğini söylüyor. Gökçe Erhan: “Satın almaktansa yeniden üretmek büyük haz duyulabilecek bir alışkanlık.” diyor. Kendi eliyle gazoz şişelerinden ürettiği bardakların veya taş baskı yaptığı minderler kendisini mutlu ettiğini ifade eden Gökçe Erhan, satın alamayacak güçte olan insanlara da bu durumum ilham verdiğini belirtiyor.

Soda Şişelerinden Bir Yeşil Ev Projesi

Şu an bulunduğu evin aile mirası olduğunu ve öyle kalması gerektiğini belirten Ressam Erhan, yakın bir arazide kendine ev tasarladığını söylüyor. Kendi yaşam pratiklerine uygun bir ev hayal ettiğinden bahseden Gökçe Erhan, “Karadeniz geleneksel mimari ile modern teknikleri birleştirdiğim, dolgu malzemesi olarak soda şişelerini kullandığım bir yeşil ev projesi düşünüyorum. “ diyor ve sözlerine şöyle devam ediyor. “Evin elektrik ve su üretebilecek sisteme sahip olmasını ve içindeki tüm mobilyaları da çevremdeki ağaçlardan üretmeyi istiyorum. Tamamlandığında yılda bir kaç kez ziyarete açabileceğim müze gibi bir mekân olacak; felsefe, sanat, doğa ile yaşamın birleştiği yer.” Ekolojik bir yaşamın mümkün olabileceğini herkese göstermek isteyen Sanatçı Erhan, doğadan beslenerek ürettiği her resme doğayı da kattığını vurguluyor. Gökçe Erhan, “Çevremi süsleyen tarihi evlerin bir bir yıkılıp çöp olduğunu görmek ile vahşi çöplüğü görmek arasında bir paralellik var. Maddiyatta da hissiyatta da... Benzer olaylar niçin bu kadar az kişinin umurunda diye bir insanlardan uzaklaşıyor, bir de yaklaşıyorum, daha çok olabilmek ümidi ile...” şeklinde konuşuyor. Kendini üreterek var ettiğini anlatan Erhan, “Tüketmeden yaşamak elbette mümkün olamayabilir ama ben üretmekten yanayım. Kendi ruhumu katarak yeni bir şeyler üretmek çok anlamlı.” şeklinde konuşuyor. Yörenin insanlarını da Çamburnu Doğa Kültür Sanat Derneği çatısı altında bir araya getirdiğini anlatan Gökçe Erhan, burada çok güzel işlere imza atmayı hedefliyor.

Rekortmen Koşucu: Mizgin Ay

Mizgin Ay, Beypazarı'nda yapılan okullar arası atletizm yetenek taramasında son 10 yılın en iyi derecesini yaparak birinci oldu. Ardından Balkan Gençler Atletizm Şampiyonası'nda da 4 altın madalya alan ilk sporcu unvanına sahip olan Ay, 2017 yılında Kenya'da düzenlenen Dünya Şampiyonası'nda birincilik elde etti.

● Haber: Ezgi DEMİR
● Tasarım: Makbule ASLANTAŞ

Mizgin Ay, tarım işçisi bir ailenin altıncı çocuğu olarak Batman'da dünyaya geldi. Milli sporcu, 10 yaşındayken Beypazarı'nda okullar arası atletizm yetenek taramasında son on yılın en iyi derecesini yaparak birincilik elde etti. Ay, antrenmanlara gitmek yerine annesi ve ablalarıyla beraber tarlaya gitmeyi tercih etti. Atletizme ailesinin ısrarları sonucunda başladığını ifade eden Mizgin Ay: "Antrenörüm ailemi ikna etti. Hatta babam zorla gönderdi diyebilirim ama iyi ki de böyle bir şey yapmış." diye konuştu. Küçük yaşlarda çok hızlı koştuğunu belirten Ay: "Çocukken en çok istediğim şey beden eğitimi öğretmeni olmaktı ve şu an bunu gerçekleştirdiğim için çok mutluyum." ifadesini kullandı. Milli atlet, atletizm kariyerini sonlandıran Jamaikalı rekortmen sprinter Usain Bolt'u çok sevdiğini ve örnek aldığını belirterek, en büyük hayallerinden birinin de onunla tanışmak olduğunu söyledi.

"Kendim gibi yetenekleri keşfetmek istiyorum"

Ankara'nın Beypazarı ilçesinde yaşayan Mizgin Ay, o zamanlar maddi durumlarının iyi olmadığını dile getirerek belediyeden gıda yardımı aldıklarını söyledi. Dünya Şampiyonu olmasının ardından milli sporcu, Beypazarı Belediyesi'nin kendisi ve ailesini daha iyi bir eve

taşındıklarını ifade etti. Geçtiğimiz yıl, Bartın Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Öğretmenliği bölümünde okumaya başlayan Mizgin Ay şöyle dedi: "En büyük hayallerimden birini gerçekleştirdiğim için gururluyum ve mutluyum. Antrenörüm ve ailemin desteğiyle buralara geldim. Tabi bu başarımda pes etmemem ve çok çalışmamında etkisi var." Öğretmenliği çok seven, bu mesleği ilerde de yapmak isteyen Ay: "Bu mesleği en çok kendim gibi yetenekleri keşfedip, onlara yardım etmek için istiyorum." dedi. Mizgin Ay, bir arkadaşının kendisine verdiği bilekliğin uğruna inandığını ve onu takmadan yarışlara çıkmadığını söyledi. Milli atlet, ailesi ve antrenörü dışında kendisine Fenerbahçe Kulübü ve Atletizm Federasyonu'nun da destek verdiğini belirtti.

Türkiye rekoru kırdı

Bu zamana kadar bayrağımızı birçok ülkede dalgalandıran Mizgin Ay, atletizm dalında 41 Türkiye rekorunun sahibi olduğunu belirtti. 46. Balkan Gençler Atletizm Şampiyonası'nda 4 altın madalya alan ilk sporcu olan Mizgin Ay, 2017 yılında Kenya'da düzenlenen Dünya Şampiyonası'nda birinci gelerek Dünya Şampiyonu oldu. En büyük başarısını Dünya Yıldızlar Atletizm

Şampiyonası'nda elde ettiğini hatırlatan milli sporcu şöyle dedi: "Kenya'da düzenlenen şampiyonada 100 metrede birinci oldum. 200 metrede üçüncü oldum. Aynı organizasyonda iki madalya birden kazanan tek Türk sporcu oldum."

"Spor sayesinde hayatım değişti"

Spor hayatının başındayken çevresi tarafından çok fazla tepki gördüğünü dile getiren Ay: "Kısa taytla yarıştığım için çok fazla ayıplandım. Ancak, spora başlamak hayatımın dönüm noktasıydı. Spor sayesinde hayatım değişti. Türkiye'de maddi durumu kötü ailelerin çocukları spora daha çok yöneliyor. Sporu sadece hobi olarak değil, ailesine destek sağlamak için bir çözüm yolu olarak görüyor. Ben de spor sayesinde ailesine maddi destekte bulunabiliyorum." diyerek hayatının büyük bir kısmını sporun kapladığını belirtti. Sporla yatıp, sporla kalktığını söyleyen Mizgin Ay, Türkiye'yi en iyi şekilde temsil edeceğini aktararak kendisine yönelik baskıların onu daha çok hırslandırdığını dile getirdi. Fenerbahçe Spor Kulübü sporcusu olan Ay: "Şu an en büyük hedefim olimpiyatlarda ve Avrupa Şampiyonası'nda derece elde ederek bayrağımızı dalgalandırmak." diye konuştu.

Azimden Başarıya:

Genç Jimnastikçi İbrahim Çolak

24 yaşındaki milli sporcu İbrahim Çolak, Türkiye jimnastik tarihinin ilklerini yaşatmasıyla dikkatleri üzerine çekiyor. Almanya'nın Stuttgart kentinde gerçekleştirilen 2019 Artistik Jimnastik Dünya Şampiyonası'nda altın madalya alarak jimnastik dünya şampiyonu olan ilk milli sporcumuz olan İbrahim Çolak; "Daha önce 2018 Avrupa ikinciliği, 2019 üniversite oyunları ikinciliği ve 2018 Akdeniz Oyunları şampiyonluğu yaşadım. Bunların zaten hepsi kendi dalında birer ilkti. Ama dünya şampiyonasında altın madalya almak hepsinden farklı bir gururdu" diyor.

● Haber: Rabia ALAY
● Tasarım: Makhbule ASLANTAŞ

İzmir'de yaşayan 24 yaşındaki İbrahim Çolak, Türkiye'nin jimnastikte ilklerini başarmış olmasıyla tanınıyor. 5 yaşından beri jimnastik yapan ve başarılarıyla bunu profesyonel olarak yapmaya devam eden Çolak; "Jimnastik sporuna 5 yaşında, amcam Erkan Çolak'ın sayesinde başladım. Kendisi eski jimnastikçidir." diyor. Ailesinin de sporla ilgilendiğini söyleyen İbrahim Çolak; "Ailem spor yapan ve sporu seven insanlar, babam yarı maraton ve tam maraton yarışlarına katılıyor, annem de en son yarı maraton yarışına katıldı ve bitirdi. Gerçekten büyük bir başarı bence aynı zaman da ikisi de lisanslı sporcu, bir de evli ablam var benden 5 yaş büyük oda eskiden jimnastik yapıyordu." ifadelerini kullanıyor. Jimnastik konusunda ailesinin desteğinin büyük olduğunu vurgulayan ve çocuk yaşta jimnastiğe başlamanın öneminden bahseden İbrahim Çolak; "Ailem benim jimnastik salonunda olmamı ve orada büyümemi istemiş, çünkü oradaki atmosfer, çocukların aldığı eğitim ve disiplin özellikle babamın çok hoşuna gitmiş." şeklinde konuşuyor. Kendisinin bu başarılarında ailesinin, antrenörünün ve arkadaşlarının da çok katkısı olduğunu vurgulayan milli jimnastikçi Çolak, destekleri için onlara minnettar olduğunu belirtiyor.

"Jimnastiği bırakmak istedim"

Jimnastiğin 5-10 yıl temel eğitim isteyen zor bir spor olduğunu söyleyen Çolak, antrenman saatlerinin diğer spor dallarına göre daha fazla olduğunu vurguluyor. Küçüklükten beri birçok zorluk yaşadığını, çoğu şeyden fedakârlık etmek zorunda kaldığını ve boş zamanı olmadığı için arkadaşlarıyla bile oynayamadığını aktaran İbrahim Çolak; "4. Sınıfa gidiyordum ve okuldan çıkıp her zamanki gibi antrenmana gittim. Akşam eve geldiğimde çok yorulmuştum. Ertesi gün sinavım vardı ona çalışmam ve ödevlerimi yapmam gerekiyordu. Bu olaylar bana o dönemde ağır geldi ve aileme jimnastiği bırakmak istediğimi söyledim. Onlar beni bu kararımın döndürüp jimnastiğe devam etmemi sağladılar." diye konuşuyor. Aile hayatının spor antrenmanlarına göre şekillendiğini, hafta sonu etkinliklerinin antrenman saatlerine göre ayarladıklarını ifade eden Çolak, bu sürecin zorluklarının yanı sıra güzel yanlarının da olduğunu belirtiyor. İlkokul, ortaokul ve lise yıllarında okulundaki tek jimnastikçi olduğunu ve bunun ayrıcalıklarını yaşadığını kaydeden İbrahim Çolak; "Okuldaki tek jimnastikçi bendim bu yüzden milli bayramlarda özel günlerde hep gösteri yapardım. Bunun yanı sıra çevremde spor sayesinde iyi insanlar vardı. Bu da beni kötü alışkanlıklardan hep uzak tuttu. İyi ve bilinçli bir birey olarak bu yaşa kadar geldim. Bunu aileme, antrenörlerime, arkadaşlarıma ve jimnastiğe borçluyum." ifadelerini kullanıyor.

Sakatlıklar ve ardından gelen şampiyonluklar

5 yaşından beri jimnastik yapan İbrahim Çolak, 6 yaşında kendi yaş grupları arasında ilk kez Türkiye şampiyonu oluyor. Çolak; "Hayal meyal hatırlıyorum, annem anlatıyordu. Kürsüye çıktım ve madalyayı taktılar ama

çok ufak tefek olduğum için madalya neredeyse yere degecekmiş. Annem daha sonra o madalyayı ipinden kısaltmış hala o şekilde saklıyorum madalyamı." şeklinde konuşuyor. 2011 yılında Trabzon'da düzenlenen Avrupa Gençlik Olimpik Festivali'nde (EYOF) uluslararası arenada ilk bronz malyasını kazanan İbrahim Çolak, bu başarının onu çok motive ettiğini kaydediyor. Spor hayatı boyunca birçok sakatlanma geçiren milli jimnastikçi, 2013 yılında Katar'daki Dünya Kupası'nda sakatlanıyor. Ayak bileklerinin kırık olmasına rağmen antrenmanlarına devam eden Çolak, sakatlık sayesinde kollarını daha iyi kullanmayı öğrenerek halka aletinde daha da uzmanlaştığını söylüyor. Sakatlanmadan sonra Mersin Akdeniz Oyunlarında halka aletinde gümüş madalya kazandığını ve bir sporcunun ne tür zorluklarla karşılaşarsa karşılaşsın inanırsa tüm zorlukların üstesinden gelebileceğine inanıyor. Sakatlık yaşadığı dönemlerde de madalya almaya devam eden İbrahim Çolak; "2017 yılı üniversite oyunlarında barfiks aletinde elim kaydı ve düştüm, dizimden sesler geldi canım çok acıdı ve sonrasında öğrendim ki ön çapraz bağlarım kopmuş ve menisküste yırtık oluşmuştu." diyor. Düştükten sonra hayatının gözlerinin önünden geçtiğini söyleyen milli jimnastikçi Çolak; "Hedeflerimi başarmak istiyordum o sakatlığı yaşamış olmama rağmen ertesi gün dizimi iyi hissettim ve yarışmaya karar verdim, sonucunda halka aletinde gümüş madalya kazandım. Türkiye jimnastik tarihinde o yarışmada alınan ilk madalya olarak tarihe geçti." şeklinde konuşuyor. Sakatlık sürecinde 7 ay fizik tedavi gören İbrahim Çolak, ameliyattan 4 ay sonra yarışmaya katıldığını böyle bir süreçten sonra elde ettiği başarıyı hayatı boyunca unutamayacağını söylüyor.

"0,50 saniye için 19 sene çalıştım"

Şampiyonanın yapıldığı sırada gergin ve heyecanlı olduğunu aktaran Çolak, sadece yapması gereken şeyi kafasında da canlandırdığını ve bunu antrenmanda yüzlerce defa yaptığını söylüyor. İbrahim Çolak; "En yorgun halimde bile yaptım burada da yapabilirim yapacağım diyerek kendimle konuşmak beni motive ediyor çünkü önce yapabileceğinize inanmalısınız." ifadelerini kullanıyor. Yıllardır emek verdiği bu spor dalındaki tek şansının önündeki 50 saniye olduğunu söyleyen İbrahim Çolak; "19 yıllık bütün emeğimin karşılığında bu 50 saniye hayatımın şimdiye kadar ki en önemli anıydı. Alete elim değdiği zaman kendimi antrenmanda gibi hissettim. Çünkü her gün onlarca defa bu hareketleri çalışıyorum ve artık benim için otomatik hale geldi." diyor. Milli jimnastikçi heyecanını ve stresini kontrol edebilmesindeki en büyük etkenin antrenmanlarda çok çalışmak ve daha önceki yıllarda edindiği tecrübeler olduğunu kaydediyor. Yarışma anının rüya gibi geçtiğini dile getiren Çolak; "Bu yarışma toplam 45-50 dakika arası sürdü. Son yarışmacıya kadar şampiyon olacağımı fark etmedim bile diyebilirim." şeklinde konuşuyor. Ülkesine, ailesine ve Türk jimnastiğine bu sevinci yaşattığı için çok mutlu olduğunu kaydeden İbrahim Çolak, milli sporcular olarak gittikleri her müsabakada ülkemizi en iyi şekilde temsil edip bayrağımızı yükseklere çıkarmaya çalıştıklarını söyleyen Çolak, Yeni hedefinin 2020 Tokyo Olimpiyatları olduğunu vurguluyor.

Şampiyonluktan daha önemli şeyler var

Şampiyona sırasında hem rakibi hem de en büyük destekçilerinden biri olan Yunanlı jimnastikçi Eleftherios Petrounias'ı örnek aldığını belirten Çolak; "Eleftherios benden 5 yaş büyük ve kariyeri başarılarla dolu. 2015'ten 2018 yılına kadar halka aletinde üst üste 4 Avrupa, 3 dünya ve 1 kere olimpiyat şampiyonluğu oldu. Başarılarından dolayı takip ettiğim bir arkadaşım, fakat ben onun karakterini daha çok örnek alıyorum." şeklinde konuşuyor. Petrounias'ın kişiliğini sevdiğini söyleyen milli jimnastikçi İbrahim Çolak; "Başarılı bir sporcu olmasına rağmen egoist değil, kişiliği hep aynı ve rakip olmamıza rağmen benimle her yarışmada konuşuyor, inanırsam başarabileceğimi söylüyor, yapamadığım hareketlerde bana taktik veriyor. Önemli olan o kadar başarıya rağmen karakter olarak bozulmamış bir sporcu olabilmektir bu yüzden onu örnek alıyorum." ifadelerini kullanıyor. Çocuklarını jimnastiğe yönlendirmek isteyen ailelere tavsiyede bulunan Çolak; "Jimnastik bütün sporların temeli olan ve her çocuğun yapması gereken bir spor. Sadece jimnastikçi olmak için değil daha sonrasında yapacağı tüm spor branşlarında onlara avantaj sağlayabilecek bir spor dalı. O yüzden bütün çocukların küçük yaşta jimnastik yapması en büyük temennimdir." şeklinde konuşuyor. Çolak, konuşmasını şu sözlerle sonlandırıyor: "Çocukların zamanında hedeflerinin olması ve kendilerine inanmaları çok önemli spor bunun için çok büyük bir araç."

Yardımsız Deniz Keyfi...

Dünya Sağlık Örgütü tarafından gerçekleştirilen Dünya Sağlık Araştırması verilerine göre, nüfusu 7 milyardan fazla olan dünyada bir milyara yakın kişi yaşamını bir engelli birey ile sürdürmektedir. Araştırmada, 15 yaş ve üzerindeki bireyler arasında engelli ile yaşamak durumunda olan insan sayısının yüzde 15.6 olduğu belirtilmektedir. (World Report on Disability, 2011, s. 29). Türkiye’de ise Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) tarafından 2002 yılında yapılan Türkiye Özürlüler Araştırması (2009, s. 5) verilerine göre, 8.5 milyon engelli birey bulunmaktadır. Raporda özürlülük oranı yüzde 12.29 olduğu ifade edilmektedir. 2010 yılında TÜİK tarafından yapılan Özürlülerin Sorun ve Beklentileri Araştırması sonuçlarına göre, Ulusal Özürlüler Veri Tabanına kayıtlı özürlülerin yüzde 58,6’sını erkek, yüzde 41,4’ünü kadınlar oluşturmaktadır.

Mersin Büyükşehir Belediyesi Denizkızı Turizm A.Ş tarafından Kızkalesi sahilinde yapılan engelli plajı hizmete açıldı. Bir lojistik firmasının muhasebe bölümünde çalışan 28 yaşındaki Arda Özer’in Türkiye’de ilk defa engellilerin denize girmesi için yapılan platformun önünde gururla tabelaya bakışı, denize kadar hiçbir sıkıntıyla karşılaşmadan suyla buluşabilecek olmanın mutluluğunun adeta simgesi oluyor. Daha önceden tekerlekli sandalyeleriyle yardım almadan denize giremeyen engelli bireyler, ahşap hasır yoldan başlayarak suya girdikten sonra denizin keyfini doyasıya çıkarabiliyor.

Fotoğraf : Yunus Emre Yankın
Tasarım: Kerim Şimşek

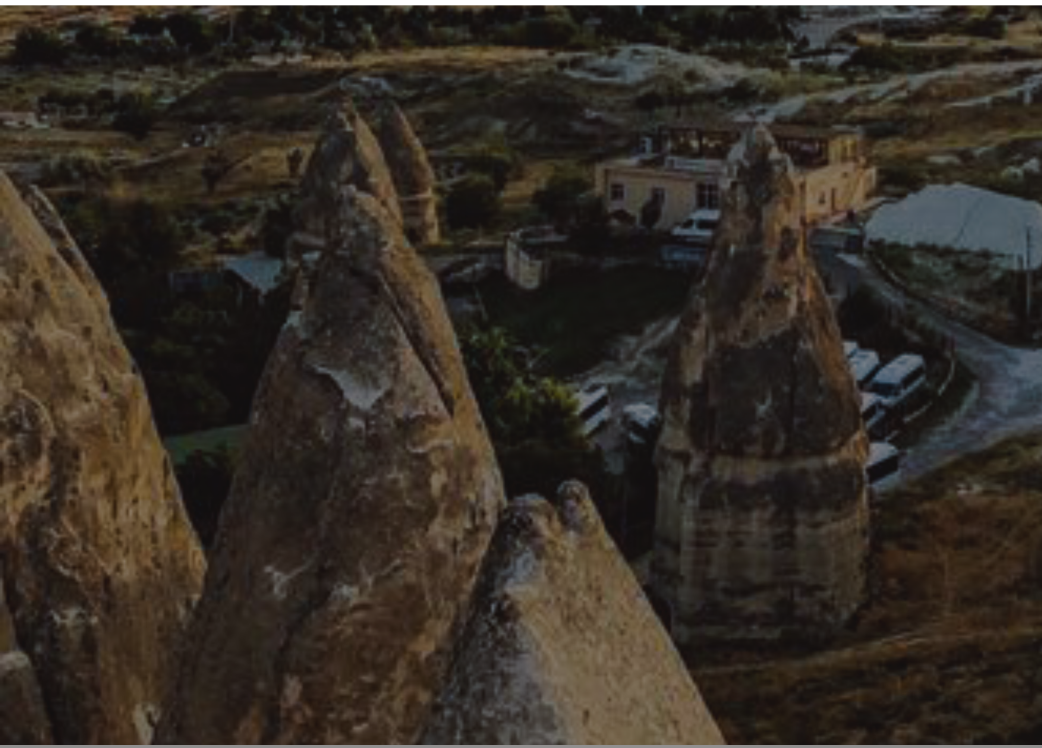

Fotoğraf-
Tasarım:
Bilal Orhan

“Satılık” Dünya Mirası

Fotoğrafların çekildiği yer Nevşehir’in, Ürgüp ilçesi. Oluşumu yüzyıllar öncesinde başlayan, tüflü yapısı nedeniyle kolayca oyulup yerleşim yeri yapılmış peri bacaları ve mağaralar bugün hala yerleşim yeri olarak kullanılıyor. Doğa güzelliğiyle yerli ve yabancı turistlerin uğrak yeri olan peri bacaları ve mağaralar bölge halkı tarafından bilinçsizce tahrip ediliyor. Fotoğraflarda görüldüğü üzere tahrip edilen peri bacaları ve mağaralar özel mülk olarak satılıyor. Kapadokya bölgesinin hemen hemen her yerinde bu durumla karşılaşmak mümkün. Dünya mirasının satılmasına, tahrip edilmesine ve değiştirilmesine izin verilmemeli. Bu güzellik gelecek nesillere taşınmalı.

Kayseri’de Bir Sokak: Paris

Aklımın bir köşesinde anıtları, sanatsal ve kültürel yaşamı ile bilinen Paris silüeti; diğer köşesinde Kayseri’nin Gesi Bahçeli beldesindeki Paris sokağı. “Paristi , geceydi, gençtim/ Koyu simsiyah akıyordu Seine nehri/ Sarhoştum, ıslaktım, esriktim/ Aştan, şiiirden, kederden” diyerek anlatır Ataol Behramoğlu modanın ve lüksün başkenti Paris’i. “Gesi bağlarında dolanıyorum/ Yitirdim yârimi aman arıyorum/ Bir tek selamına güveniyorum/ Gel otur yanıma hallarımı söyleyim” der bir Kayseri türküsü. İsimlendirmeler, kentlerin karakterindeki kontrastı düşündürüyor bana. “Paris” namıdiğer “Işık Şehir” i belki de aşk buluşturuyor aynı potada.

Fotoğraf-Tasarım: Makbule Aslantaş

